

1654

התקשרות

מצורף גם
לשבועון
כפר חב"ד

209452 / freidin levi

יציאה ל'אזהל': כ"ט סיוון תשמ"ו

**סיפור קורח ועדתו ממחיש עד כמה משה רבינו הינו "רועה נאמן"
שיעור בלקוטי שיחות**

**"לב" שנים: מה עומד מאחורי התואר "לב כל קהל ישראל"?
שולחן שבת חסידי**

**מהו תפקידו של "רבי"?
אור וחיות**

ומדים אנו בשבת הסמוכה ליום הגדול והקדוש, יום ההילולא השלושים ושתיים של אבינו רוענו, כבוד קדושת אדוננו מורנו ורבינו.

"אף על פי שכבר עברו 32 שנה מיום ההילולא דשנת תש"י", אומר הרבי בשיחת יום ההילולא י' שבט תשמ"ב, "הנה לא זו בלבד שהעניינים הקשורים עם יום ההילולא אינם נחלשים משנה לשנה, אלא אדרבה: משנה לשנה נוסף ביתר שאת וביתר עוז בכל העניינים הקשורים עם יום ההילולא, כי נוספים תלמידים ותלמידי תלמידים, פירות ופירי פירות".

גיליון זה עוסק, בד בבד עם העיסוק "תמידין כסדרן" בענייני פרשת השבוע, בענייני יום ההילולא וחיזוק ההתקשרות לרבי. במדור 'אור וחיות' נלמד מאמר שעוסק בתפקידו המיוחד של 'רבי'; במדור 'שולחן שבת חסידי' נפגוש את המסר מהמספר 'לב' שנים ליום ההילולא; ובמדור הלוח הובאו בהרחבה מנהגי היום.

ביום ההילולא עלינו לזכות יהודים נוספים בקשר עם "אילנא דחיי", ולשתפם ב"טוב עין" מן הטוב שזכינו לו. זוהי הזדמנות טובה להמליץ למכריכם לצרוך גם הם מתכני הגיליון, וליהנות מן האור כי טוב הגנוז בתורתו של הרבי. ניתן גם להירשם למנוי דיגיטלי לגיליון, כפי המפורט מטה בעמוד זה.

והעיקר, שנזכה תיכף ומיד להתראות שוב עם הרבי, ולציין את יום ההילולא בהשתתפות בעל ההילולא בעצמו, בביאת משיח צדקנו נאו.

03 קורח רוצה להשפיע על יהודי באמצעות הבשורה 'מרעיה' והכללית, של ההשתייכות להשם ולתורתו; משה רבינו יודע ששינוי אמיתי נעשה דווקא בפרטים הקטנים
• **התוועדות עם הרבי**

04 היחס המורכב של משה רבינו אל דתן ואבירם, גם לאחר שהקדוש ברוך הוא כבר לא הותיר להם תקווה, מלמד אותנו שיעור חשוב כיצד לפעול על הסביבה שלנו, ובו זמנית להקפיד על כללי ההלכה • **שיעור בלקוטי שיחות**

12 מה המענה ליהודי שרוצה "להתדבק בתורת חב"ד ולהיות מהמקושרים"? ומה ענה הרבי ליהודי שחש את עצמו 'לא ראוי' לעמוד בקשר עימו? • **מכתב מבואר**

14 מהי ה"רוח שטות" וכיצד היא מכסה על האמת האלוקית? איך לא מאפשרים מלכתחילה כל גישה ל"רוח שטות"? ומהו עניינו של 'רבי' – בקשר עם יום ההילולא ג' תמוז • **אור וחיות**

16 למי ומתי הוסיף הרבי בסיום מכתבו את הפסקה "בטח שומר על שלושת השיעורים..."? ומה עלינו ללמוד מאופן המשכת החיות מהלב לאברי הגוף? – "לב כל קהל ישראל", ליום ההילולא ה"לב" • **שולחן שבת חסידי**

למנוי דיגיטלי ל'התקשרות':
chabadisrael.co.il/alonichabad

עת לדעת - 11 • פרקי אבות - 13 • לוח חב"ד - 18 •
שניים מקרא - 22 • זמנים ושיעורי השבוע - 32

צעירי אגודת חב"ד באה"ק ת"ו
יו"ר: הרב יוסף יצחק הכהן אהרונב
עורך ראשי: שלום בלוי עריכה: הרב יוסף יצחק מרגליות
מו"ל: המרכז לעזרי שליחות, ת"ד 1122 כפר חב"ד
6084000 • 7474-0793 • ISSN • גיליון 1654
לתגובות, הערות וחומרים לפרסום: HitkashrutEdit@gmail.com
התמונות מפורסמות באדיבות חברת JEM ותורגמו נתונה להם

התקשרות

קונטרס שבועי לאנ"ש חסידי חב"ד
לחיזוק ההתקשרות לכ"ק אדמו"ר רבי
מנחם מענדל בהרה"ק רלו" מליובאוויטש
צוקוללה"ה נב"מ ז"ע

שיחת כ"ו סיוון תשל"ד
(תורת מנחם כך עו, עמוד 363)

התועדות עם הרבי

"רועה נאמן" יודע איך פועלים על יהודי להשתנות

קורח רוצה להשפיע על יהודי באמצעות הבשורה ה'מרעישה' והכללית, של ההשתייכות להשם ולתורתו; משה רבינו יודע ששינוי אמיתי נעשה דווקא בפרטים הקטנים

הפרשיות, ויודע הוא את כל הפירושים, אין ודאות שהידיעה הכללית שיש לו בית עם ספר תורה, תשנה את הגישה היום יומית לקדושה, לתורה ומצוות.

צריך להוציא פרשה אחת או שתי פרשיות בפני עצמן, ששם מדובר אודות עניין פרטי, אודות מאורע פרטי בחיי האדם, באופן שיהיה קבוע על דלת ביתו. כך, שבכניסתו לבית, יהיה זה הדבר הראשון שיראה, ובצאתו מהבית, יהיה זה הדבר האחרון שלוקח עימו בצאתו מהחמימות של בית יהודי, לפני שנכנס לקרירות והקור של הרחוב ורשות הרבים.

קורח היה סבור, שדי בכך שיפעלו על יהודי התעוררות בכללות, שיש "טלית שכולה תכלת", ו"בית מלא ספרים". כלומר: שישנו הקדוש ברוך הוא שנותן תורה ומצוות, ובהתאם לכך צריך יהודי להשתנות; ובזה יכולים לצאת ידי חובה, כיוון שיודעים, שאם אותו אחד ירצה, יוכל לשאול, לחקור ולדרוש, ואז יאמרו לו את כל פרטי הדברים.

אבל משה רבינו, שהיה "רועה נאמן", להנהיג כל אחד מישראל, מהקטנים עד הגדולים - יודע כיצד יכולים לשנות את האדם באופן ודאי ותמידי, ושהאדם יעשה זאת בכל החיות והמסירות. ולא רק בתור "עול", אלא בעיקר מתוך אושר שזכה לכך שהקדוש ברוך הוא מנהיג אותו בכל פרט בחייו;

כפי ששמע משה רבינו מהקדוש ברוך הוא, שיש צורך בחוט פרטי שהוא "פתיל תכלת"; ויש צורך שהבית יהיה לא רק "מלא ספרים", אלא תהיה בו גם מזוזה - מצווה אחת פרטית הקשורה עם שמירת הבית היהודי עם כל העניינים שבו, באופן של "ה' ישמור צאתך ובואך מעתה ועד עולם" - שהקדוש ברוך הוא שומר עליו מאז שיוצא מביתו עד בואו לביתו, שימצא שם הכול באופן המתאים לרצון השם, שזהו גם רצונו של כל אחד מישראל.

מסופר במדרש, שכאשר קורח טען בפני משה רבינו "כי כל העדה כולם קדושים... ומדוע תתנשאו", הוא הקדים לכך שאלות על אודות "טלית שכולה תכלת" ו"בית מלא ספרים": "אתה אומר 'ונתנו על ציצית הכנף פתיל תכלת וגו'', טלית שכולה תכלת - מה היא שיהא פטורה מן ציצית?"; "בית מלא ספרים - מהו שתהא פטורה מן המזוזה?". ועל כך השיב לו משה רבינו, כי גם במקרים אלו חייבים בציצית ובמזוזה.

כאשר צריך לפעול על אדם להשתנות, ולקבל על עצמו תפקיד ושליחות מהקב"ה - למלא את רצונו של הקב"ה, הן בחייו הפרטיים שיהיו יהודיים ותורניים, והן באופן השפעתו בעולם - הרי מצד טבע האדם, כאשר 'נותנים לו' את העניין בכללותו פועל עליו הדבר רושם חזק. הוא שומע לפתע רעיון נעלה ועמוק, טהור וקדוש, עד שזה פועל בו תנועה של זעזוע.

אך לאחר שעוברים הרגעים הראשונים, הזמן הראשון, משמיעת כללות הגישה והשיטה - יכול לחלוף לגמרי כל הרושם מכללות הרעיון, מבלי שתהיה לו השפעה בחייו היום יומיים, בפעולות פרטיות במעשי, דיבוריו ומחשבותיו.

כדי שהאדם יוכל לשנות את עצמו, שהדבר ישפיע עליו להשתנות - לא די בכך שנותנים לו "טלית שכולה תכלת". צריך להראות לו חוטים מפורטים: חוט זה הוא מימין וחוט זה הוא משמאל, חוט זה מלפנים וחוט זה מאחור. עלינו להבהיר לו: דברים אלו צריכים להיות באופן של "עשה טוב", "ימין מקרבת", ודברים אלו צריכים לדחותם באופן של "סור מרע", "שמאל דוחה".

וכך הוא גם בנוגע לתורה: כשאומרים ליהודי שישנו ספר תורה שלם עם מאתיים שבעים וחמש פרשיות, שכוללות את חוכמתו ורצונו של הקדוש ברוך הוא, כפי ש'יורד' להתעסק עם כל אחד ואחת מישראל, מתוך רגש של אהבה לכל אחד ואחת מעם ישראל, ולהוליכו בידו בכל פרטי חייו - הנה גם כאשר בביתו נמצא ספר תורה שלם, עם כל

שיעור בלקוטי שיחור

השכעה בהוכעה

היחס המורכב של משה
רבינו אל דתן ואבירים,
גם לאחר שהקדוש ברוך
הוא כבר לא הותיר להם
תקווה, מלמד אותנו
שיעור חשוב כיצד לפעול
על הסביבה שלנו, ובו
זמנית להקפיד על כללי
ההלכה.

השיחה המלאה – בלקוטי
שיחות, חלק כח, שיחה
ראשונה לפרשת קורח

הולך לדתן ואבירים

פרשת קורח מספרת על מריבה שמתחילה כסכסוך מקומי, והולכת ומידרדרת ככדור שלג עד שכבר אי אפשר לשלוט בה.

מנהיג המחלוקת הוא כמוכן קורח בן יצהר משבט לוי. הלה לא מסתפק בתפקידו כאחד מבני שבט לוי המשרתים במשכן, ושואף לקבל קידום לכהונה גדולה. זה מוביל אותו לפתוח חזית נגד משה רבינו, שמינה בשליחות השם את אהרן אחיו לכהן גדול. הוא מצרף אליו למפלגה את דתן ואבירים בני אליאב משבט ראובן, שני יהודים עם ותק רב בכיסאות האופוזיציה. יחד הם מעלים עוד ועוד טענות נגד משה, ובשורה התחתונה הם מערערים על מנהיגותו של משה רבינו ודורשים להחליף את ההנהגה.

אט אט האופוזיציה גדלה, וסוחפת אחריה עוד ועוד אנשים מבני ישראל. בתוך המפגינים בולטים מאתיים וחמישים בכירים, שהדרישה שלהם היא לפתוח את משרת הכהונה הגדולה לכל המעוניין.

משה רבינו מנסה בכל כוחו להרגיע את הרוחות ולכבות את השרפה, כדי למנוע תוצאות הרוות אסון. תחילה הוא פונה אל קורח עצמו, מנסה לדבר אל ליבו ואל ההיגיון שלו, אך נתקל בחומה בצורה. אחר כך הוא פונה לדבר עם קהל המפגינים, אך גם כאן זעקתו איננה נשמעת. מאתיים וחמישים הבכירים מוכנים לגשת למבחן פומבי, ולהקריב קטורת זרה לפני כל העם, למרות אזהרותיו של משה.

יותר מכולם, הצמד דתן ואבירים מוכנים ללכת הכי רחוק. לא רק שהם מסרבים להזמנתו של משה להיפגש איתם, גרוע מכך, הם משיבים לו בדברי בלע רוויים בבוז ובחוצפה.

ובכל זאת, משה רבינו עומד בפרץ ומתפלל שהחטא הזה לא יגרור עונש חמור. הקדוש ברוך הוא מתכוון להשית על כל המפגינים עונש קולקטיבי. אך בזכות תחנוניו של משה, השם מודיע כי העונש יינתן באופן פרטני רק לשלושת מנהיגי המרד - קורח, דתן ואבירים - ומשפחותיהם. כל אלה ייבלעו חיים בבטן האדמה יחד עם כל רכושם. במקביל, מאתיים וחמישים מקריבי הקטורת, ימותו כשהמחתות בידיהם.

לפני שהעונש ניתן, מטיל הקדוש ברוך הוא על משה את המשימה לוודא שאף חף מפשע לא יינזק מהבולען שעומד להיפער באמצע המחנה¹:

וידבר ה' אל משה לאמר: דבר אל העדה לאמר, העלו מסכים למשכן קרח דתן ואבירים.

התורה ממשיכה ומספרת כיצד משה קם מיד ומבצע את ההוראה²:

1. במדבר, טז, כג-כד.
2. שם, כה-כו.

וַיָּקָם מֹשֶׁה, וַיֵּלֶךְ אֶל דָּתָן וְאַבִּירָם, וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו זְקֵנֵי יִשְׂרָאֵל.

וַיֹּדְבֶר אֶל הָעֵדָה לֵאמֹר: "סֹרוּ נָא מֵעַל אֹהֲלֵי הָאֲנָשִׁים הָרָשָׁעִים הָאֵלֶּה, וְאַל תִּגְעוּ בְּכָל אִשׁ לָהֶם, פֶּן תִּסָּפּוּ בְּכָל חַטָּאתָם."

וַיַּעֲלוּ מֵעַל מִשְׁכַּן קֹרַח דָּתָן וְאַבִּירָם מִסִּבֵּי, וְדָתָן וְאַבִּירָם יָצְאוּ נֹצְבִים פֶּתַח אֹהֲלֵיהֶם.

לאחר לילה שלם של הפגנה ארוכה שנערכה אל מול משכנו של משה, חזרו המפגינים עצמם והסקרנים שהתלוו אליהם למנוחת הלילה באוהליהם. כעת, בבוקר שלאחר ההפגנה הגדולה, מרכז האירועים במחנה בני ישראל חוזר להתעורר סביב משכנם של אנשי מחנה האופוזיציה. לפי חלק מהמפרשים⁴, גם קורח עצמו 'עבר דירה' ממחנה הלויים והקים את אוהלו בתוך מחנה בני ראובן, בסמוך לחבריו למחלוקת.

שם, סביב לאוהלים של קורח, דתן ואבירם, נמצאים השלטנים, הדגלים והצפצפות, שם מחלקים את הפליירים והחולצות. ברור כי המונים מתוך העם שמתאספים שם עלולים להיפגע כאשר תיפתח האדמה. לכן משה רבינו הולך ממש לשם, למרכז האירועים, כדי להזהיר את כל העם שנאסף שם.

ההתראה של משה אכן עובדת. האנשים מתרחקים מהאזור, רגע לפני שהאדמה פותחת את פיה. במקביל, דתן ואבירם יוצאים אל פתחי האוהלים שלהם בהתרסה. בפעם האחרונה בחייהם, נפגשים ראשי המריבה פנים מול פנים עם משה רבינו. רגע לאחר מכן הם ייבלעו באדמה, הם וכל אשר להם. המחלוקת אומנם נגדעת, אך בדרך הקשה.

רק המשימה

נשוב אל הרגעים בהם משה רבינו מקבל את ציווי הקדוש ברוך הוא ללכת אל העם ולהזהיר את ההמונים להתרחק ממחנה החוטאים פן ייפגעו, מה שמחייב את משה רבינו להיפגש פנים אל פנים עם החוטאים, רגע לפני שהם מקבלים את עונשם.

מבחינת משה רבינו, זוהי ההזדמנות האחרונה למנוע את הסוף העגום. משה רבינו הוא הרי מנהיג נאמן ומסור. זהו אותו רועה שהלך אחר

הכבשה הבודדת שברחה מהעדר, חש כלפיה חמלה והחזיר אותה על כתפיו. גם בתפקידו כמנהיג ישראל, שוב ושוב הוא התחנן והתפלל לפני השם בעד החוטאים והפושעים שבעם ישראל כדי להציל אותם.

היינו מצפים לראות גם כאן את משה רבינו מנסה להכניס רגל בדלת, אולי בכל זאת יצליח לגלגל את העסק לאחור. אם הוא כבר הולך לאוהל של דתן ואבירם, הוא לא ינצל את ההזדמנות כדי לדבר איתם בפעם האחרונה? הוא אומנם ניסה פעמים רבות לדבר איתם, ונענה בחוצפה, אך לא מנהיג כמו משה רבינו ירים ידיים. כעת, שהוא מגיע להזהיר את העם מפני האסון, מתבקש שהוא יאמר להם מילה שאולי תשנה הכול ברגע האחרון.

אך אם נחזור ונקרא שוב את הפסוקים, נראה שהתורה מספרת לנו משהו הפוך לחלוטין.

הבה ונעקוב אחרי משה רבינו לאחר שהוא מקבל את ההוראה מאת השם. ובכן: "וַיָּקָם מֹשֶׁה, וַיֵּלֶךְ אֶל דָּתָן וְאַבִּירָם, וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו זְקֵנֵי יִשְׂרָאֵל." הוא קם והולך אל שכונת המפגינים. אבל אולי הפוך ממה שהיינו מצפים לראות, הפעולה הבאה שהוא עושה היא "וידבר אל העדה". הוא הולך לשם רק כדי לקיים את ההוראה שזה עתה קיבל מהשם, להזהיר את העם להתרחק מאזור האסון⁴.

משה לא אומר מילה לדתן ואבירם. הפרט היחיד שאנחנו קוראים עליהם הוא שהם יצאו ועמדו בפתחי האוהלים שלהם. הם ניצבים פסיביים במחזה הטרגי שמתרחש. לא שומעים את קולם, ואף אחד גם לא פונה אליהם יותר. דינם נחרץ. משה רבינו פונה אל העם ומזהיר מפני העתיד להתרחש, ומדבר על "האנשים הרשעים האלה" בגוף שלישי, בהתעלמות כמעט מופגנת מפנייה ישירה אליהם.

מדוע באמת משה לא לוקח אותם לשיחת מוסר אחרונה? - הרבי מראה לנו את ההסבר הנפלא בתוך פשט הפסוקים:

לא יעלה על הדעת שמשה רבינו דחה את קיום ציווי השם "דבר אל העדה", ופנה תחילה לעשות דבר אחר, ואפילו עניין

4. מומלץ לעיין בשיחה המקורית - שם הרבי דן באריכות בנושא. לפי חלק מהמפרשים ומדרשי חז"ל, משה רבינו כן הלך במטרה לדבר על ליבם של דתן ואבירם. אך הרבי מציג את הדברים לפי דרכו ושיטת רש"י, "פשוטו של מקרא".

3. ראה בשיחה המקורית בשולי הגיליון להערה 12.

יש כאן גם הוראת דרך עבורנו. כשהתורה מתארת לנו **בפירוט** מה משה רבינו עושה, היא רוצה שנשים לב לכך שברגע שהוא מבין שכעת השם רוצה לסלק את המתאספים ממקום הסכנה, הוא ממוקד רק בזה, ואפילו לא פונה לשוחח עם החוטאים ולהחזיר אותם בתשובה. וזאת, על אף שהוא אוהב אותם ומיחל לשובם בתשובה גם ברגע הזה.

משה רבינו אהב כל יהודי, והיה אכפת לו מכל אחד - כולל אלה שחלקו עליו והסיתו כל כך הרבה נגדו. ובכל זאת, הוא לא הרשה לעצמו להסיח את דעתו מהמשימה. אם זה מה שהקדוש ברוך הוא רוצה ממני כעת, אומר משה רבינו, זה מה שאני קם ועושה מיד, בלי להסתכל לצדדים ולחפש הזדמנויות להרוויח עוד דברים טובים על הדרך.

יותר מזה: אם השם אמר למשה רבינו להורות לכולם להתרחק מהם, הוא יודע שזה מה שצריך לעשות ויהי מה. למרות שבליבו הוא היה מאד רוצה לגשת אליהם ולנסות בכל זאת להחזיר אותם בתשובה, הוא לא עושה את זה. כי הערך העליון הוא לציית לדבר השם, ולקיים באופן מידי את ההוראה שקיבל.

נשווה את הסיטואציה למצבים דומים בחיים שלנו, בהם אנו ניצבים בפני דילמה ערכית. לדוגמה, במצבים בהם יש לנו דרך לקרב או ליצור קשר עם יהודי על מנת "לקרבן לתורה", אבל הדבר נוגד את כללי ההלכה. בסיטואציות כאלה, עולה לפעמים המחשבה שכדאי לעגל פינות פה ושם, בשביל המטרה הגדולה של קירוב היהודי אל ערכי היהדות.

אך הרבי מלמד אותנו, שמי שבעיניו המטרה מקדשת את האמצעים ההלכתיים, מי שבכדי לקרב יהודים מקל בדיני ייחוד וצניעות, כשרות או קדושת בית הכנסת - הוא חוטא אל המטרה. עלינו לדעת לעמוד על שלנו ולהקפיד על הכללים המחייבים גם בעת "מבצעים" וקירוב יהודים. חובתנו ואחריותנו לדעת שעם כל היוקר והמעלה של קירוב יהודים, הדבר לא יתבצע באמצעות ויתור על רצון השם, חלילה.

חזקה עלינו הוראתו של הרבי הנלמדת מדברי המשנה בפרקי אבות, שכל אחד מאיתנו צריך להיות "אוהב את הבריות ומקרבן לתורה" - אך בשום אופן לא לקרב את התורה אליהם, בפשרות ועיגולי פינות. התורה צריכה להישאר שלמה ובמקומה, ואליה צריך לקרב. באהבה רבה

טוב⁵, מדעת עצמו!

[ואדרבה⁶: לפי פשוטו של מקרא נמצא לכאורה, שאסור היה למשה ללכת ולהתרות בדתן ואבירם ולהשתדל להחזירם בתשובה. שכן זה הפך ציווי השם: "העלו מסביב למשכן קורח דתן ואבירם", היינו, שיש להסתלק מהם].

ולכן [. . .] בכך שנאמר "ויקם משה וילך [אל דתן ואבירם]", באה התורה ללמדנו [. . .] בדיוק להפך - שמשה קיים מיד את ציווי הקדוש ברוך הוא...

"ויקם משה וילך" - רק הליכה, אבל לא דיבור שעל ידו אפשר "להתרות". ולאחרי ובהמשך "וילך" - "וידבר אל העדה".

הרבי מסביר שזה בדיוק מה שהתורה מדגישה לנו: כשמה שומע את ההוראה, הוא קם והולך - ומיד "וידבר אל העדה". למרות שמבחינתו מדובר בהזדמנות פז אחרונה, משה רבינו לא מדבר עם החוטאים מטוב ועד רע. משום שהפקודה שקיבל מאת השם היא ללכת למחנה החוטאים **רק** כדי להזהיר את העם, ולא שום דבר אחר. איך שהוא מקבל את ההוראה, הוא לא עושה שום דבר אחר חוץ מאשר ללכת ולמסור את האזהרה לעם. משה שומע, קם, הולך ומדבר אל העם.

בין השורות, יש כאן מסר ברור: משה רבינו לא 'מנצל הזדמנויות', גם לא עבור מטרות חשובות ונעלות בעיניו, אם הן מתנגשות עם רצון השם ועם המשימה שלשמה הוא נשלח כעת. כאשר הוא מקבל משימה מהקדוש ברוך הוא, הוא ממוקד לחלוטין רק בביצוע שלה, בלי להתעסק בשום דבר אחר. לכן הוא עומד לפני החוטאים, אך אינו פונה אליהם אלא עושה את מה שהתבקש לעשות: מתריע בפני הנאספים להתרחק. הא, ותו לא.

5. פסקה זו לקוחה מהמשך השיחה. הקדמנו אותה כאן לצורך חידוד ההדגשה בהליכתו של משה רבינו לדתן ואבירם בלי לנסות לדבר איתם.

א. ראה רש"י לעיל (יתרו יט, יד): שלא הי' משה פונה לעסקיו - אפילו לא לעסקי משה (שבדאי הם רק עניני קדושה כו') - אלא מן ההר אל העם (ולמעשה מרש"י שמו"ד, כד. בשלח טז, כב. - אבל יש לחלק, כי כאן המדובר (להחזירם בתשובה) בענין זה עצמו.

ב. להעיר מרש"י דברים ב, כו (וכן בפרש"י חוקת כא, כב): אע"פ שלא צוי המקום לקרא לסיחון לשלום. . . קדמתי את סיחון בדברי שלום - אף שנצטוו לפניו (דברים שם, כד) והתגר בו מלחמה היפך דדברי שלום (אלא ששם "לדתי ממדבר סיני. . . ממך למדתי" - רש"י שם). ואכ"מ.

ההוראה מהקדוש ברוך הוא, ונתמקד בפרט אחד שאולי חמק מעינינו ולא ייחסנו לו משמעות:

וְיָקָם מֹשֶׁה, וַיֵּלֶךְ אֶל דָּתָן וְאָבִירָם, וַיִּלְכוּ אַחֲרָיו וְקָנִי יִשְׂרָאֵל.

מה מורה לנו המילה "ויקם"? מה מבקשת התורה להוסיף כאן שלא היה מובן אילו היה נאמר פשוט, "וילך משה"? מפרשי התורה כבר מתעכבים על כך, ומציעים הסברים שונים⁶. כך או אחרת, ברור שהתורה רוצה להעביר כאן מסר. הרבי מפנה אותנו לפירוש של רש"י על הפסוק:

וְיָקָם מֹשֶׁה – כְּסִבּוֹר שִׁישָׂאוֹ לֹא פָנִים.

לפי רש"י, בפועל המיותר-לכאורה, "ויקם" - התורה רוצה ללמד אותנו משהו על הלך מחשבתו של משה רבינו באותה שעה. משה חשב שדתן ואבירם יתנהגו אליו בכבוד, ויסכימו להתפייס איתו.

נזכור את מה שאמרנו קודם: משה רבינו לא פנה לדתן ואבירם ולא דיבר איתם. הוא היה עסוק בביצוע המשימה שלשמה השם שלח אותו, ויותר מכך: הקדוש ברוך הוא שלח אותו להרחיק את כולם מ"האנשים הרשעים האלה" ולהתנתק מהם. אז איך משה התכוון להשפיע עליהם לטובה בכל זאת ולגרום להם "לשאת פנים" אליו? נקרא את ההסבר הנפלא של הרבי:

מפני מה מקדים הכתוב "ויקם משה"? מה מוסיפה התיבה "ויקם" למאורע של "וילך אל דתן ואבירם"??...

הוספת הכתוב "ויקם משה" באה להשמיענו, שהליכתו של משה למשכן דתן ואבירם לא הייתה הליכה סתם, אלא הליכה באופן של "ויקם משה" - "תקומה הייתה לו", הליכה של מלך ושל אדם מרומם מעם, המעוררת רגש של חשיבות

ובסבר פנים יפות, אך בלי לוותר על קוצו של יו"ד בשמירת השולחן-ערוך.

ובכלל, אם יש משהו שעכשיו חובתנו לעשות לפי ההלכה, לא נחפש לעשות דברים טובים אחרים. נעשה מה שצריך לעשות, בלי לפזל לצדדים.

גבולות הקירוב

שליח של הרבי באחת ממדינות ארצות הברית כיהן כרב בקהילה שרוב חבריה היו רחוקים מלנהל אורח חיים התואם להלכה. הוא השתדל ככל יכולתו ללמד אותם תורה בדרכי נועם ולקרב את ליבם לדרך השם.

פעם התגלעה מחלוקת קשה בינו לבין חברי הקהילה, בקשר למחיצה בבית הכנסת המפרידה בין האולם המרכזי לעזרת הנשים. חברי הקהילה העדיפו שהמחיצה תהיה מינימליסטית, בצורה שלא עומדת בתקן ההלכתי. ההתעקשות של הרב נראתה בעיניהם סותרת לערכי הקירוב ואהבת ישראל. הם העמידו בפניו אולטימטום: או שהוא מאשר להם התקנת מחיצה כלבבם, או שהוא מפוטר מתפקידו כרב.

בצר לו, פנה השליח אל הרבי. הוא פירט בפני הרבי את הבעיה, והוסיף כי הוא חושש שאם לא ייכנע לדרישתם, יביאו במקומו רב קונסרבטיבי שינהיג את הקהילה, וכל מה שהוא השקיע בפעולותיו בקרב חברי הקהילה ירד לטמיון. אולי בכדי לקרב אותם, הוא הציע בזהירות, כדאי לבלוע את הצפרדע...

הרבי ענה על כך בחריפות, מיניה וביה: "ואם הוא כן ייכנע לדרישותיהם, הרי הוא בעצמו רב קונסרבטיבי!"...

להשפיע בהליכה

בואו נחשוב על זה שנית. האם באמת משה 'ויתר' על דתן ואבירם בשלב זה?

נכון שידיו של משה רבינו כביכול כבולות, והוא לא יכול לעצור ולדבר עם הפושעים - כי השם אמר להתרחק מהם, והמשימה הנוכחית היא להזהיר את כולם מפני האסון. אבל בכל זאת, האם ייתכן שמשה הרים ידיים ולא עשה כלום?

ובכן, נקרא שוב בתשומת לב את הפסוק שמתאר את הביצוע של משה מיד אחרי קבלת

6. ראו למשל באור החיים הקדוש.

ג. ראה גם ס' זכרון על פרש"י כאן [אלא שהוא מפרש (לפי גירסתו בפרש"י - ראה לעיל הערה 5) בשיחה המקורית] שעל קושיא זו מתרץ רש"י "להודיע רשתתם כו' כלומר אע"פ שקם משה בעצמו כו'". אוה"ח עה"פ.
ד. ראה גם אוה"ח עה"פ.

מלכותית. אין לנו לדעת אם משה ביקש זאת מאותם "זקנים" נכבדים, או שהם פשוט הבחינו בכך שמשה "קם" במלוא כבודו וחשיבותו והחליטו שהם הולכים אחריו ללוות אותו. כך או כך, כששבעים חברי הסנהדרין, המכובדים והנערצים, הולכים בעקבות משה רבינו, ההופעה עוד יותר מרשימה ומעוררת כבוד.

נזכור: משה רבינו נמצא כאן בפלוטר מסוים. מצד אחד, הוא לא יכול לעשות שום דבר אחר חוץ מללכת אל המתקלים ולהזהיר אותם מפני האסון, ואסור לו לפנות אל מנהיגי המרד ולדבר איתם. אך מצד שני, אכפת לו מהם. אפילו על דתן ואבירם כואב לו. הוא לא רוצה לראות במפלתם הסופית, הוא מייחל לכך שהם יתפסו את עצמם על סף התהום ויתקנו את דרכיהם.

באותו "ויקם", משה רבינו פותר את הבעיה ומבצע כאן מהלך יצירתי של אחיזת החבל משני קצותיו.

משה רבינו יודע שעכשיו הוא הולך לדתן ואבירם לא כדי לנהל איתם שיח, אלא רק כדי לעשות את מה שהוא נשלח לעשות - להזהיר את הציבור להתרחק מהם. בשל כך הוא מבין שהדרך היחידה להשפיע עליהם כעת היא רק באמצעות **ההופעה עצמה**, הדרך שבה הוא יופיע ליד ביתם.

לכן משה רבינו מחליט שצורת ההליכה שלו ממחנה הלויים אל מוקד המחלוקת במחנה שבט ראובן תהיה בצורה של "קימה", של אדם מורם מעם. "כסבור" שאולי המראה המרשים של הליכתו המלכותית יעורר בהם רגש של כבוד, אולי זה מה שישפיע על דתן ואבירם ויעורר בהם רצון להפסיק להחזיק במחלוקת, להתפייס איתו ולחזור בתשובה שלמה על חטאם.

אפשר לחשוב על מנהיגים ושליטים שמגיעים למקום עם הפמליה שמלווה אותם. מצביאים גדולים 'מפעם', או אפילו מנהיגי מעצמות בימינו בשיירות הרכבים המשוריינות שלהם. מראה כזה של כוח ועוצמה בהכרח מרשים.

אבל לא צריך ללכת רחוק. גם בין בני אנשים רגילים כמונו, אנו יכולים לזהות את אלה שניחנו בכריזמה מיוחדת. אלו אותם אנשים נושאי חן ומעוררי כבוד, בעלי נוכחות מרשימה, שעצם ההופעה שלהם תופסת את העין ואומרת כבוד.

על אחת כמה וכמה כשמדובר במשה רבינו, שאיננו רק מנהיג מכובד שהופעתו מעוררת רגש טבעי של יראת כבוד. משה רבינו הוא צדיק

וכבוד. וכוונתו בזה הייתה - "כסבור (שהדבר יפעל על דתן ואבירם) שיישאו לו פנים", שעצם החשיבות שבהליכה זו תשפיע על דתן ואבירם "שיישאו לו פנים". [כך ש] הליכת משה לא הייתה כדי להתרועע בדתן ואבירם... אלא המכוון והתכלית בהליכה זו היו להזהיר את העדה, שיסתלקו "מעל אוהלי האנשים" [הרשעים האלה]. אין זאת אלא שההליכה הייתה באופן של "ויקם משה", בכדי "שיישאו לו פנים" - בחושבו שאפשר שעל ידי הליכה כזו "יישאו לו פנים".

ולכן אין זה סותר לציווי "העלו [מסביב למשכן קורח דתן ואבירם]". כי משה לא התקרב לדתן ואבירם כדי לפעול עליהם בדיבור או על ידי אופן אחר שיעשו תשובה. אלא שקיווה, שהליכתו באופן של "ויקם" תפעל בהם הכנעה וביטול "ויישאו לו - הם מצד עצמם - פנים".

כשהתורה אומרת "ויקם משה", היא לא מתכוונת לפעולה טכנית של אדם שישב ואז קם ללכת. זה לא פרט שהתורה הייתה צריכה לספר לנו. מה כן? המילה "ויקם" רומזת לנו לצורת הליכה מיוחדת - מלשון "תקומה".

משה רבינו יכול היה ללכת לשכונת המורדים בגישה שתבטא צניעות וענווה, ושלא תעורר יותר מדי רושם ותשומת לב. אבל הוא בחר אחרת. משה רצה שזו לא תהיה סתם הליכה, אלא 'מצעד מלכותי', בכל העוצמה והתוקף שהוא יכול להפגין. הוא רצה שזו תהיה הליכה כזו שכולם יוכלו לראות בה את הקדושה והעוצמה המיוחדת במינה שמלוות אותו. לשם כך משה "קם". הוא לא סתם הלך, אלא 'הופיע' כמו מלך.

זו גם הסיבה לכך ש"וַיֵּלְכוּ אַחֲרָיו זִקְנֵי יִשְׂרָאֵל". התורה לא סתם מספרת לנו את הפרט הזה. התיאור הזה איננו קישוט ספרותי, אלא הוא חלק מהעניין. משה רבינו יוצא לצעדה, לתהלוכה

ה. ולכן לא העתיק רש"י לשון המדרש "אולי יתביישו כו" - כי אין לזה שייכות לענין ד'ויקם משה".

ו. שלכן לא דיבר להם משה משהו, אלא רק "כסבור שישאו לו פנים" - היינו רק בהופעתו באופן ד'ויקם", כמלך כו'.

ז. ויש לומר ב"ינה של תורה" שבפרש"י - שמשוה סבר דאף שכבר נגזר דינם ולא ישוּבו, מ"מ, ע"י שיפעול עליהם "שיישאו לו פנים" ה"ז יגרום (מדה כנגד מדה) ש"ישא ה' פניו" - "יכבשו כעסו" (נשא ו, כו ובפרש").

הדורות, נביא השם שפניו קורנות בקדושה ובטוהר. אם הוא רק ריצה לגלות ולהפגין את עוצמתו, אם ילבש את בגדי השבת שלו, יאיר את פניו ויצעד כמלך, ההליכה שלו תהיה כל כך מרשימה, עד שהיא תחדור גם לליבם של "האנשים הרשעים האלה" ואולי תגרום להם לחשוב פעמיים על ההתנהגות שלהם.

לא לוותר!

ה'קמה' של משה רבינו מדברת בעד עצמה:

ומזה לימוד נפלא בעניין אהבת ישראל:

מבלי הבט על כך שכבר נגזר דינם, ויתר על כן: הקדוש ברוך הוא כביכול כבר "נעל את הדלת" בפני התשובה, וציווה "הָעָלוּ", להסתלק מהם -

מכל מקום, הנה משה רבינו, מצד גודל אהבת ישראל שלו לכל אחד מִישראל, יהיה מצבו אשר יהיה (כמו שמצינו שמשה העמיד עצמו במסירות נפש אפילו עבור עושי העגל^ח), חיפש גם במצב זה עצה כיצד להשפיע על דתן ואבירם ולהצילם מרדת חיים' שאולה.

ועל אחת כמה וכמה כאשר עסקין באלו מִישראל שאינם מורדים בה', חס ושלום, אלא שהם עמי הארץ בענייני יהדות, בגדר תינוק שנשבה לבין העכו"ם - שבוודאי מוטלת חובה על כל אחד ואחד לעשות את כל התלוי בו, בהשתדלות הכי גדולה, לטכס עצה ולנקוט בכל מיני תחבולות והתחכמויות כדי להצילם ולקרבם לאבינו שבשמיים.

משה רבינו מלמד אותנו עד היכן מגיעה אהבת ישראל, עד כמה צריך לקרב כל יהודי, לא משנה מה מצבו.

לפעמים עולה בנו רתיעה מהתקרבות אל אחינו בני ישראל שלא הולכים בדרך התורה. לפעמים יש לנו חששות שמא עצם ההתרועעות עם יהודים 'כאלה' תזיק לנו להתעלות שלנו

בעבודת השם, חלילה.

משה רבינו מלמד אותנו שזוהי שגיאה חמורה. שזוהי חובתנו העליונה לראות אפילו אותם, ולדאוג לקרב גם אותם לחיי תורה ומצוות. אנו רואים בפועל שלב ישראל ער, ורובם ככולם של היהודים שהתרחקו מהתורה הם "תינוקות שנשבו" שרק מצפים שנבוא ונציע להם להתחבר לאור התורה והמצווה - וכך עלינו לעשות.

עם זאת, לצערנו, כולנו נפגשים ביהודים שמסרבים בתוקף, אולי אפילו בבוז, להצעה להניח תפילין או לקבל ערכת נרות שבת קודש. כולנו מכירים יהודים שחונכו על עקרונות מנוגדים לאלו שלנו, והליכה לבית כנסת שיש בו מחיצה או לשיעור תורה שמצריך לחבוש כיפה - אפילו לא עולה על דעתם. ייתכן שאם נשוב ונפציר בהם, לא רק שהדבר לא יביא תועלת, אלא אפילו יגביר את הניכור.

מה עלינו לעשות? האם עלינו 'להרים ידיים'?

גם כאן, משה רבינו מלמד אותנו איך לעבוד נכון. גם על יהודי שבנה סביבו חומה מבוזרת שתשמור אותו הרחק מאור התורה והמצוות, יש דרך להשפיע לטובה, ולפחות לנסות. השיטה היא להשתדל להשפיע **בעצם ההופעה שלנו**. להאיר פנים, להראות אהבה, לא לוותר על "בוקר טוב" לבבי, על התעניינות כנה בשלומם ועל הצעת עזרה.

בין אם ברחוב, בעבודה או בבניין - כשאנחנו הולכים בהופעה מסודרת ונקייה, מתחשבים בסביבה ומתנהגים בצורה מעוררת כבוד - זה חלק בלתי נפרד מהשליחות, מהפצת המעיינות ומקירוב הלבבות והנשמות. מי יודע, אולי בזכות זה לבד "יישאו לנו פנים" וכך המחיצות יישרו והם יתקרבו אל השם.

בדרכו של הרבי

בשיחה המקורית, הרבי מציין את הקשר בין דרכו של משה רבינו ליום ג' בתמוז תרפ"ז, בו החלה גאולתו של הרבי הקודם ממאסר ברוסיה הקומוניסטית, אותו הוא ריצה בגלל פעולתו במחתרת ובמסירות נפש למען שמירת היהדות בברית המועצות:

ועל דרך זה הייתה הנהגת כבוד קדושת

ח. דלולא זאת - מאי קמ"ל מחז"ל דאזהב ישראל ה' (מנחות סה, סע"א).

ט. תשא לב, לב (ובפרש"י).

י. ולכן אפשרית תשובה. ולהעיר ממחז"ל דבני קורח "מקום נתבצר להם (שם) . . ואמרו שירה" (סנה' קי, סע"א. רש"י פינחס כו, יא).

7. הקטע הבא - מתוך לשונו של הרבי בהערה 40 בשיחה המקורית.

בימים אלו, בהם אנו כולנו, תלמידי הרבי וחסידיו, משתדלים להתחזק בהליכה בדרכיו ובביצוע שליחותו, עלינו להתבונן במיוחד בשתי נקודות מופלאות אלו שאותן למדנו ממשה רבינו: לא להתיימש מאף יהודי, ולהשפיע בעצם הנוכחות שלנו.

כשקוראים על משה רבינו שהיה מסור בכל מאודו ומהותו לרצון השם, וביחד עם זה בערה בו אש אינסופית של אהבת ישראל, והוא לא היה מוכן לוותר על אף יהודי, גם לא על דתן ואבירם החוטאים עליהם נגזר עונש חמור כל כך - אי אפשר שלא תצוץ תצוץ מולנו דמותו של משה רבינו של דורנו.

אי אפשר שלא להיזכר במעמד חלוקת הדולרים, שבו הרבי קיבל כל יהודי ויהודי, בתשומת לב מרבית, בלי להסתכל על מצבו הרוחני ובלי לערוך השוואות והבדלים בין נער וזקן, רב או היפי. אי אפשר שלא להתפעל אל מול עשרות אלפי אגרות הקודש, בהן עונה הרבי תשובות רבות ומגוונות לרבנים ודיינים גדולים, לילדים צעירים, לאנשים המגששים את דרכם בעולם ואפילו לאנשים הבאים בטענות חריפות כנגד היהדות. אי אפשר שלא לעמוד משתאים אל מול צבא שלוחי הרבי, שנמצאים בכל פינה בעולם, מוכנים ומזומנים להיות שם בעבור כל יהודי באשר הוא, עם כל הלב, אך מבלי לוותר על פסיק בהלכה.

בשבת שבה אנו מתכוננים ליום ההילולא, אי אפשר שלא לתת כתף ולהצטרף למשימה שהטיל עלינו הרבי - ללקט יהודי אחר יהודי, לקרב כל אחד באהבה עצומה לקדוש ברוך הוא, ולוודא שגם הוא מוכן לגאולה השלמה.

מורי וחמי אדמו"ר - בעל הגאולה דג' תמוז (שחל בכמה וכמה שנים בסמיכות לפרשת קורח*) - לקרב כל יהודי, גם הרחוקים ביותר כו"ב.

הרבי הקודם מסר את נפשו, ושילם בבריאותו, בחירותו וברכשו על מאבקו ההרואי לשמירת גחלת היהדות בברית המועצות.

וכל זה עבור מי? הוא לא דאג רק ל'קהילה', ל'חצר' או ל'אנש'. הרבי הקים מחתרת שלמה של פעילים וחסידים שמסרו את נפשם - לא פעם כפשוטו ממש, שילמו על כך בחייהם - בשביל שעוד ילד יהודי יידע להתפלל, בשביל שעוד בית יוכל לשמור על טהרת המשפחה, בשביל חופה יהודית, ברית מילה, שחיטה ותפילין. כמו משה רבינו, הוא דאג לכולם, היה אכפת לו מכל אחד.

בתחנות חייו השונות, הרבי הקודם אף התמודד עם אויבים מבית ומחוץ, שעשו הכול כדי לדכא, לרדוף ולהפריע, וגם עליהם הוא לא ויתר. הוא ראה בכל יהודי נשמה אלוהית וקדושה, והיה מוכן לתת את כל אשר לו כדי לקרב לקדוש ברוך הוא, לתורה ולמצוות גם את הרחוקים ביותר.

על כך נוסיף אנחנו ונאמר: אין זה עניין של מה בכך שבהשגחה פרטית מופלאה, יום הגאולה של הרבי הריי"צ הוא גם יום ההילולא של הרבי נשיא דורנו. שישים ושבע שנים מפרידות בין האירועים, אך המסר הוא אחד.

יא. או - כבשנה זו [שנת צאת השיחה המקורית לאור, תשמ"ה] - בש"פ קורח עצמה.
יב. ראה לקו"ש ח"א ס"ע 133 ואילך.

התקשרות

עושים מנוי,
ומקבלים מידי
שבוע למייל
מנה חסידיית
גדושה של

chabadisrael.co.il

ישראל - הכתובת שלך לכל עניין יהודי

התועדות • שולחן שבת משפחתי חסידי
רעיון ממאמר חסידות • תמונה מספרת

עת לדעת

מבוסס על הספר 'עת לדעת', בהוצאת צעירי אגודת חב"ד
מאת השליח הרב אברהם שמואל בוקיעט ע"ה
מוקדש לעילוי נשמתו

אירועים בדברי ימי חסידות
חב"ד על פי לוח השנה

כח סיוון

תרנ"ו

נערכו קישורי התנאים של אדמו"ר הרי"צ עם הרבנית נחמה דינה, בתו של הרב הקדוש רבי אברהם שניאורסון מקשינב, בנו של הרב הקדוש רבי ישראל נח מניעז'ין, בן אדמו"ר הצמח צדק.

תש"א

הרבי והרבנית חיה מושקא הגיעו לארצות הברית, לאחר הימלטות מצרפת הכבושה בידי הנאצים, והפלגה של אחד עשר יום מאירופה.

תאריך זה נודע לציבור הרחב רק בשנת תשמ"ג, בעקבות הדפסת כרך אגרות קודש של אדמו"ר הרי"צ ובו מכתב שעסק בנושא. מני אז נקבע יום זה לחג ומועד על נס ההצלה של הרבי והרבנית מידי הנאצים.

אדמו"ר הרי"צ, שבשל מצב בריאותו נבצר ממנו לצאת לנמל לקבל את פניהם של חתנו ובתו, מינה משלחת של ארבעה מחשובי הרבנים לקבל את פניהם, ואמר להם: "אני ממנה אתכם כשלוחים שתלכו ותקבלו את פניו של חתני. אגלה לכם מי הוא: הוא עורך "תיקון חצות" בכל לילה, הוא בקי בעל פה בתלמוד בבלי עם הר"ן, הרא"ש והרי"ף, בתלמוד ירושלמי ומפרשיו, ברמב"ם ובלקוטי תורה עם העי"ן [ציוני אדמו"ר הצמח צדק לעיין במקומות נוספים]. לכו קבלו את פניו".

בשל ההתרגשות העצומה שבה היה נתון אדמו"ר הרי"צ, נפגשו עימו הרבי והרבנית לראשונה רק כעבור שלושה ימים מבואם לארצות הברית.

מיד עם בואו של הרבי לארצות הברית, פעילות הפצת היהדות והחסידות קיבלה תנופה חדשה. נוסדו שלושת המוסדות המרכזיים "מחנה ישראל", "קה"ת" ו"מרכז לענייני חינוך", שנמסרו לניהולו של הרבי על ידי אדמו"ר הרי"צ. הרבי גם החל להתוועד עם החסידים, על פי הוראתו של אדמו"ר הרי"צ, מדי שבת מברכים.

הרבי והרבנית התגוררו בחדר בבנין 770, עד ששכרו דירה ברחוב ניו יורק, אז הפך החדר ב770 למשרדו של הרבי.

תש"ז

הרבנית חנה, אימו של הרבי, הגיעה לנמל ניו

יורק בליווי הרבי.

תנש"א

לרגל ציון יובל שנים לבואם של הרבי והרבנית לארצות הברית, נערך קובץ מיוחד שכלל את סיפור נס ההצלה, ראשי פרקים מתולדות פעילות הרבי, וכן שיחות ומאמרים בנושא שיצאו לאור בשנים קודמות. הרבי הורה להדפיס את הקובץ, ובכ"ח סיוון אף חילק עותק ממנו לכל אחד בצירוף שטר של דולר לצדקה.

כט סיוון

תר"ח

נפטר הרב הקדוש רבי חיים אברהם, בנו השני של אדמו"ר הזקן, ונטמן בליובאוויטש.

ל סיוון

תש"א

תפילת שחרית הראשונה של החסידים בארצות הברית במחיצתו של הרבי. הרבי התפלל עם המניין ובירך ברכת הגומל.

ב תמוז

תש"א

ההתוועדות הראשונה של הרבי ב770. ההתוועדות נערכה בערב שבת, ארבעה ימים אחרי שהרבי הגיע לארצות הברית.

ג תמוז

תרי"א

שריפת ענק פקדה את חצר רבותינו נשיאנו בליובאוויטש. בשרפה עלו באש בתיהם של אדמו"ר הצמח צדק ושל בניו.

תרנ"ו

החל רצף של התוועדויות שמחה לרגל השידוך של אדמו"ר הרי"צ והרבנית נחמה דינה, באזור הנופש באליווקא (מרחק של שעתיים נסיעה מליובאוויטש), שנמשכו שבעה ימים.

במה היא ההתקשרות?

מה המענה ליהודי שרוצה "להתדבק בתורת חב"ד ולהיות מהמקושרים"? ומה ענה הרבי ליהודי שחש את עצמו 'לא ראוי' לעמוד בקשר עימו?

להעדפה וזהירות וזריזות יתירה ביתר שאת ויותר
עז כפולה ומכופלת למעלה מעלה מזהירות שאר
המצוות.

(אגרות קודש, כרך יב, ד'פד)

כותב במכתבו שאינו ראוי לכתוב אל"י כיוון
שאין בו כוח לעמוד במלחמת היצר הפנימית שלו
והוא נכשל בזה שוב ושוב.

על כך אשיב שבוודאי זוכר הוא את מה שכבר
למד, או על כל פנים [שלפחות] ילמוד עתה,
בספר תניא קדישא - איך שאפילו אלו שמלחמת
היצר קשה היא בד' אמות שלהם [בתוכם פנימה
ובמרחב האישי שלהם], יכולת מלאה ניתנה להם
לא רק לעמוד במלחמה אלא גם לנצחה.

ובפרט הדברים נכונים לאלו שזכו כמון לראות
פני צדיק [הרבי הרי"צ] ולשמוע את דבריו, וזאת
משום אשר דברי צדיקים חיים וקיימים ופועלים
פעולתם, ובמכל שכן וקל וחומר [בוודאי שזה כך]
בעניינים רוחניים, ולכן ברור שדברי הרבי נותנים
לו כוחות להתחזק ולנצח במלחמת היצר הקשה
שהוא מתמודד איתה...

ועל פי פתגם רבותינו נשיאנו הקדושים "טובה
פעולה אחת מאלף אנחות", הנה במקום להתאנח
על עצמו (אף שזה לפעמים נחוץ הוא), בוודאי טוב
יותר התחלת הפעולות להוסיף בתורה ומצוותיה
על מה שעשה עד עתה. ומובטחים הם [פעולות
של הוספה בתורה ומצוות מביאות ללא כל ספק]
להוסיף ברכות השם יתברך לאדם המתעסק בזה
בהמצטרך [בדברים שהוא צריך].

ויהי רצון שהשם יתברך ברחמיו המרובים
ימשיך [ישפיע] לו תוספת ברכה והצלחה גם על
חשבון העתיד [על הדברים הטובים שיעשה],
ושיבשר טוב בכל הנ"ל [שיהיו לו בשורות טובות
לבשר בנושא].

(אגרות קודש, כרך טז, ה'תתלד)

כותב במכתבו אל"י אשר רצונו להתדבק
[לדבוק] בתורת ודרך חב"ד ולהיות מהמקושרים
[קשור בחוזה] אל"י.

וכבר מילתו אמורה [הרבי הרי"צ כבר דיבר
על כך] בכמה מאגרות הקודש, וזה הועתק גם
בלוח היום יום בפתגם ליום כ"ד סיוון. ושם כותב
הרבי הרי"צ ש"ההתקשרות האמיתית [אל"י -
כלומר, לרבי] היא על ידי לימוד התורה, כשהוא
לומד המאמרי חסידות, קורא את השיחות
ומתחבר עם ידידי אנ"ש ותלמידי התמימים יחיו
בלימודם והתוועדות, ומקיים בקשתי באמירת
תהלים ובשמירת זמני הלימודים, הנה בזה היא
ההתקשרות".

והנ"ל [הדברים האלו] היא הוראה כללית
השווה לכל נפש [המתאימה לכולם]. ויחד עם
זאת, מובן שגם בנושא זה, כמו בשאר ענייני
התורה ומצוות, ישנם עניינים מיוחדים לכל אחד
ואחד לפי עניינו... כיוון שזהו ה'שער' שלו, דרך בו
עולים ויורדים התורה ומצווה שהוא לומד ומקיים
ודרכו עוברת גם ההמשכות [משיכת השפע אליו
מלמעלה] - שבה הוא צריך להיות זהיר טפי
[להקפיד ולהשקיע במיוחד].

וכמובן גם מאגרת הקודש סוף סימן ז, שם
כותב אדמו"ר הזקן כך: אף שגילוי זה על ידי עסק
התורה והמצוות הוא שווה לכל נפש מישאל
בדרך כלל... בדרך פרט אין כל הנפשות או הרוחות
והנשמות שוות בעניין זה, לפי עת וזמן גלגולם
ובואם בעולם הזה... וכן אין כל הדורות שווין. כי
כמו שאברי האדם כל אבר יש לו פעולה פרטית
ומיוחדת, העין לראות והאוזן לשמוע, כך בכל
מצווה מאיר אור פרטי ומיוחד מאור אין סוף ברוך
הוא. ואף שכל נפש מישאל צריכה לבוא בגלגול
לקיים כל תרי"ג מצוות, מכל מקום לא נצרכה אלא

להשתדל שהתורה תהיה מכובדת

רבי יוסי אומר: כל המכבד את התורה, גופו מכבד על הבריות, וכל המחלל את התורה, גופו מחלל על הבריות (משנה ו')

אחד השבחים שחולקים חז"ל לרבי יוסי הוא ש"נימוקו עימו", ועל כן הלכה כמוהו במחלוקתו עם חבריו. הכוונה היא שרבי יוסי היה מקפיד למסור לתלמידיו את ההסבר והנימוק לכל הלכה שלמד איתם. הוא עשה זאת בכדי להגדיל בקרבם את כבודה של התורה, שיקבלו אותה בשכלם ויבינו כמה חוכמה יש בה.

בנוסף לכך, בדברי חז"ל אנו מוצאים כמה וכמה פעמים שיחות בין רבי יוסי ל"מטרוניתא", גבירה לא יהודייה, מכובדת ובעלת שררה. אותה מטרוניתא הייתה שואלת את רבי יוסי שאלות שונות על התורה, ורבי יוסי היה משיב לה על שאלותיה בצורה מנומקת ומשכנעת שתתקבל על דעתה.

מכאן אנו רואים שאצל רבי יוסי היה זה ערך חשוב ביותר שהתורה תהיה מכובדת, גם בעיני עם ישראל וגם, להבדיל, בעיני אומות העולם.

בהקשר זה יש להבין את מאמרו של רבי יוסי כאן במשנה:

"הבריות" הם אותם אנשים שמעלתם העיקרית היא היותם ברואים של הקדוש ברוך הוא, שזה כולל גם את הלא-יהודים הרחוקים ביותר מהתורה.

ועל כך אומר רבי יוסי: מי שמשתדל שהתורה תהיה מכובדת גם בקרב אומות העולם, זוכה לכך שגופו יהיה מכובד בעיניהם - מאחר שמדובר בלא-יהודים, שאין להם השגה ושייכות לנשמתו של יהודי, אפשר לדבר במובן הזה רק על כבוד שקשור לגוף, לחיצוניות, של יהודי.

(משיחת מוצאי שבת פרשת קורח תשל"ח)

לקנות פרקליט אחד ומיוחד

רבי אליעזר בן יעקב אומר: העושה מצוה אחת, קונה לו פרקליט אחד, והעושה עברה אחת, קונה לו קטגור אחד, תשובה ומעשים טובים פתרים בפני הפורענות. רבי יוחנן הסנדלר אומר: כל כנסיה שהיא לשם שמים סופה להתקים, ושאינה לשם שמים אין סופה להתקים (משנה יא')

על ידי עשיית כל מצווה שהיא, נוצר מלאך חדש. אלא שצורתו ואיכותו של אותו מלאך תלויות באופן שבו התקיימה המצווה. ממצווה שנעשית בכוונה ובשמחה נוצר מלאך בריא ושלם, ואילו ממצווה שנעשית ללא חיות ובלי הזדהות פנימית נברא מלאך חלש ובעל מום.

כאן במשנה לא מדובר על מלאכים אלה, אלא על מלאכים שקיימים עוד לפני קיום המצוות - וכל מצווה שעושים 'קונה' מלאך אחד כזה, ובזה אין הבדל בין מצווה למצווה. וכל האמרה הזו במשנה באה לבטא את זה שיש מכנה משותף בסיסי ויסודי לכל המצוות באשר הן: "מצווה אחת" - כל מצווה באשר היא מצווה הינה "מצווה אחת"; ולכן כל מצווה שעושים, ולא משנה מידת החיות שבה היא נעשית, קונה "פרקליט אחד" - פרקליט ותיק, ממולח ומומחה שאין דומה לו, אחד ומיוחד, שמגן על אותו יהודי שעשה את המצווה מפני פורענות המגיעה לו בגלל עבירות וחטאים.

וממשיך התנא ואומר שהדברים אמורים לגבי קניית פרקליט בלבד, אבל כדי ליצור "תריס בפני הפורענות" אינה מספיקה עשיית מצווה אחת אלא יש צורך ב"תשובה ומעשים טובים" דווקא. כאן הכוונה ל"פורענות ורעות המתרגשות ובאות כפי מנהגו של עולם", ולא לפורענות הבאה על חטא. ובשביל שהפורענות שמשותלתת כבר בעולם לא תפגע גם ביהודי זה, עליו לצבור זכויות מיוחדות, שהן "תשובה ומעשים טובים".

(משיחות שבת פרשת תשל"ח ושבת פרשת בחוקותיי תשמ"א)

"רעיא מהימנא" // מאמר "באתי לגני" – י"ד שבט תשי"ד

מהי ה"רוח שטות" וכיצד היא מכסה על האמת האלוקית? איך לא מאפשרים מלכתחילה כל גישה ל"רוח שטות"? ומהו עניינו של 'רבי'? – בקשר עם יום ההילולא ג' תמוז

— א —

"חבל" הנשמה ותרי"ג המצוות

הבאור במה שכתוב¹ **"כי חלק הוי' עמו, יעקב חבל נחלתו"**, שהם שני ענינים: ענין הראשון – **"יעקב חבל נחלתו"**; וענין השני, למעלה מזה, **"חלק הוי' עמו"**.

ומבאר כבוד קדשת מורי ורבי אדמו"ר [הרי"צ]² בפרוש **"יעקב חבל נחלתו"**, שגשגותו של אדם הוא ה"**חבל**" המקשרו באלקות. דכמו חבל שראשו אחד קשור למעלה וראשו השני קשור למטה, כך מקשרת הנשמה (שנקראת "חבל") את האדם הנמצא למטה עם שרשו ומקורו למעלה.

וממשיך לבאר, שהנשמה עצמה (שהיא ה"**חבל**") שזורה מתרי"ג נימין. הינו, שהיא כלולה מתרי"ג כחות, שבהם תלויים התרי"ג מצוות. והינו, שזהו פרוש נוסף ב"**יעקב חבל נחלתו**", שה"**חבל**" קאי על המצוות שהם במספר תרי"ג.

והא בהא תליא [תלויים הם זה בזה], דכיון שהאדם שבשבילו נברא העולם הוא בציור³ שיש בו מספר תרי"ג, לכן, גם הדרכים, הצנורות וההמשכות שעל ידם יכול האדם לתקן את העולם, שהם המצוות, הם גם כן במספר תרי"ג.

הרגש היהודי הטבעי ופעולת ה"רוח שטות"

והנה, בהחבל דמצוות, ששזור מתרי"ג נימין, כל מצוה פרטית היא נימא פרטית. וכשהאדם עובר עברה, רחמנא ליצלו, אזי נפסק ונכרת רק נימא פרטית, אבל כללות ההתקשרות נשארת בשלמות.

מה שאין כן עברות שיש בהם כריתות ומיתות בית דין, הרי הם נוגעים לכללות התקשרות

הנפשו עם שרשה ומקורה למעלה. ולכן, אפלו ההמון ועמי הארץ ואלה שדעתם קלה, יראים ומדעזעים מלעבר עליהם. לא מצד הבנה והשגה אלא מצד יראת חטא טבעית, כיון שפארגישים שמדבר אודות כללות התקשרות האדם למטה עם שרש חיותו למעלה.

אמנם, מצד כללות הענין דבריאת העולם (מלשון **העלם**), שזהו כללות הענין דסדר השתלשלות, יכול להיות שה"רוח שטות" (שמצד נפש הבחימה, ששרשה מ'תהו' שקדם ל'תקון' [מ'עולם התהו', שקדם במעלתו ל'עולם התקון', שזהו סדר העולמות כפי שהם בפעל]) יכסה על האמת אפלו בנוגע לחטאים שיש בהם כרת ומיתה. שיהיה נדמה לו שעודנו ביהדותו, ומקשר הוא עם שרש חיותו.

— ב —

גם יהודי שהוא בגדר "עמו" הוא "חלק הוי'"

אלא שכל זה אינו אלא בסדר השתלשלות, שזהו כללות הענין ד"**יעקב חבל נחלתו**".

אך ישנו ענין שלמעלה מזה, שעל זה נאמר **"כי חלק הוי' עמו"**, שזהו ענין שלמעלה מהשתלשלות. כי כללות שם הוי', שפרושו – הנה הנה ויהיה כאחד, הוא למעלה מהשתלשלות.

דהנה, **"חלק הוי'"** הינו חלק מן העצם, אשר "העצם כשאתה תופס בחלקו אתה תופס בכלו" (כמאמר הבעל שם טוב⁴), וכיון ש"**חלק הוי' עמו**", "חלק אלקה ממעל ממשי", הרי הוא חד [דבר אחד] עם העצם.

וענין זה הוא אצל כל אחד ואחד מישראל. כפי שמדיק בכתוב **"חלק הוי' עמו"**, "עמו" דיקא, דנוסף על הפרוש שמורה על העלוי, כדאיתא

1. האזינו לב, ט.

2. ספר המאמרים ה"שית עמוד 116.

3. סוטה ג, א.

4. המשך תרס"ו ע' תקכב.

על ידי משה רבינו, נפטרים מלכתחילה מה"רוח שטות"

והנה נוסף על האמור לעיל שכאשר באים לידי נסיון בדבר אמונה אִזי מתבטלת הרוח שטות כו', צריכה להיות העבודה באופן כזה שמלכתחילה לא יהיה נתינת מקום לה"רוח שטות".

והענין בזה, דהנה, נתבאר בארפה בהמאמר⁷ שסבת ה"רוח שטות" היא מצד חסרון בחינת ה"דעת". לפי שרוב הנשמות שבדורותינו הם בבחינת "זרע בהמה", שאין בהם בחינת "דעת" באלקות. והינו, שהחסרון הוא (לא בהידיעה, אלא) **בהכרה והרגשה**. ומצד זה נעשה אצלם התגברות ה"רוח שטות".

והעצה לזה היא המשכת בחינת ה"דעת", שעל זה ישנו הסינע על ידי **משה רבנו**, גואל ראשון, רועה ישראל. כמבאר בתנאי, שהוא משבעה רועים וכללות כלם, ונקרא "רעא מהימנא", דהינו שממשיך בחינת הדעת לכללות ישראל, גם בנשמות שמבחינת "זרע בהמה".

וזהו גם מה שכתוב "ורעה אמונה", הינו, שמשה רבנו, רעא מהימנא, רועה ומפגנס את האמונה דבני ישראל שלא תהיה בדרך 'מקיר' בלבד, שמצד זה יכול להיות 'גנבא אפוס מחתרתא רחמנא קריא'⁸ [= הגנב על פתח המחתרת, קורא לה' שסינע לו...], כי אם באופן 'פנימי'. שמצד זה לא יוכל האדם לעבר עברה שהיא הפך רצון העליון.

הרביים פועלים גם באלו שהם "עמו", וגם באלו שהם "עמו"

ועל דרך זה בנוגע ל"אתפשטותא דמשה שבכל דרא ודרא"⁹, שזהו ענינם של הרביים נשיאי הדורות, עד לכבוד קדשת מורי וקמי אדמו"ר בעל ההלולא, שעבודתו היתה עם כל אחד ואחד מישראל, אפלו עם אלה שהם במעמד ומצב של נפרדים, "עמו" מלשון עוממות, שנתרחקו ונעשו משקעים בתאוות בתענוג ורתיחה; ואפלו אלה שנזכרת "חבל" נשמתם על ידי עברות של כריתות ומיתות בית דין - הרי זהו ענינו של 'רבי', שלהיותו

במדרש⁵ ש"עמו" הוא כמו "עמו". ישנו גם הפרוש ש"עם" הוא מלשון גחלים עוממות, כמו אין מלך בלא עם, שהם דברים נפרדים, זרים ורחוקים ממעלת המלך. שאפלו אלה שהם כמו דברים נפרדים, הנה מבלי הבט על מעמדם ומצבם הרי הם "חלק הוי'", חלק מן העצם, שהוא חד עם העצם כלו.

ה"רוח שטות" לא יכולה להעלים על "חלק הוי'"

והנה, מצד הענין ד"חלק הוי' עמו", שכל אחד ואחד מישראל הוא למעלה מסדר השתלשלות, חד עם ה'עצמות', אי אפשר שה"רוח שטות" דנפש הבהמית תכסה על האמת כו'. שהרי הכח שיש בנפש הבהמית לכסות ולהעלים כו' אינו אלא מפני ששרשה ב'תהו' שקדם ל'תקון', והקדימה ד'תהו' ל'תקון' אינה אלא בסדר השתלשלות בלבד, מה שאין כן למעלה מסדר השתלשלות, הרי אף על פי ששם נאמר⁶ "הלא אח עשו לי עקב", מפל מקום, "ואהב את יעקב" דוקא, לפי ש"חלק הוי' עמו".

וענינו בעבודה: שה"רוח שטות" יכולה לכסות ולהעלים רק על ענינים השייכים לסדר השתלשלות שבאדם, בכחות נפשו. שזוהי כללות העבודה שעל פי טעם ודעת, באופן של 'שקלא וטריא', טענות ומענות.

מה שאין כן למעלה מסדר השתלשלות שבו, הינו, עבודה מצד עצם הנשמה, בחינת ה'יחידה', שנקראת 'יחידה' על שם שמקבלת מיחיד, שהוא ענין ניצוץ אחד נברא שמקבל מניצוץ אחד בורא [ובאופן שאינם שני דברים בפני עצמם, אלא נעשים דבר אחד], הנה בדרגא זו לא שיה העלם והסתור כלל.

וענין זה מתגלה בכל אחד ואחד מישראל (גם מי שהוא במעמד ומצב שנקרא "עמו", שהוא כמו דבר נפרד) כשבא לידי נסיון בדבר אמונה. שזהו ענין שלמעלה מהשתלשלות, שמקשר אותו עם ה'עצמות'.

7. פרק מב.
8. ברכות סג, א (עין יעקב).
9. תקוני זוהר תס"ו.

5. שמות רבה סוף פרשה לא.
6. מלאכי א, ב.

שולחן שבת חסידי

התועדות משפחתית
לשולחן שבת

JEM 108417

ה"לב" והנשיא

**למי ומתי הוסיף הרבי בסיום מכתבו את הפסקה
"בטח שומר על שלושת השיעורים..."? ומה עלינו
ללמוד מאופן המשכת החיות מהלב לאברי הגוף?
- "לב כל קהל ישראל", ליום ההילולא ה"לב"**

"ימכרו אותי לגמרי..."

לגמרי'. וזה מה שהרבי עשה בפועל - אינספור התועדות, 'יחידויות', מכתבים ומענות, ושעות על גבי שעות שהרבי מסר את עצמו לחסידים.

קירבה עצומה

הבעל שם טוב לימד אותנו שכל פרט ופרט משמש הוראה בעבודת השם, וגם מתוך עובדה שנראית לכאורה שולית, יש לנו מה ללמוד. כיוון שבשנה זו ימלאו שלושים ושתיים שנה מיום ההילולא, הרי שעלינו "ללמוד" את משמעות המספר, ולהפיק ממנו מסר.

המספר שלושים ושתיים מרמז כמובן על עניין ה"לב", וההקשר לעניין ההילולא הוא די ברור - שהרי השייכות של הנשיא לכלל ישראל היא בדוגמת "לב". וכפי שמנסח זאת הרמב"ם בנוגע למלך (נשיא ישראל), שהוא "לב כל קהל ישראל".

הלב הוא מקור החיות לכל האברים, באופן שהדם שנמצא בלב סובב ו'מוליך' את החיות בכל האיברים.

מכך אנו יכולים להסיק, שהתיאור של הנשיא בתור "לב" מלמד על גודל ההתקשרות והקרבה שבין הנשיא ובין כל "קהל ישראל", למרות המעלה והרוממות שלו, הנשיא מחובר ומאוחד עם כל העם, כמו הקרבה של הלב אל האיברים. שאין לך קירבה גדולה מזו, שאותו הדם שנמצא בלב הוא עצמו זה שמתפשט ונמצא גם בכל האיברים.

מספר הרב יצחק גולדברג, שליח הרבי וראש הישיבה במגדל העמק:

בשבת בראשית היו מוכרים ב-770 את המצוות של השנה הקרובה, בנוכחות הרבי. זה היה מחזה נפלא; הרבי עמד והסתכל בחומש, בעוד הגבאי ר' יהושע פינסון עומד ומכריז על מכירת 'נר למאור', 'פתיחת הארון' וכך הלאה.

באחת השנים רצה הגבאי להוסיף עוד כמה מצוות למכירה, אולם לשם כך היה עליו לשאול את הרבי.

ראיתי כיצד הוא ניגש אל הרבי ושאל אותו דבר מה, והרבי - שממשיך להסתכל בחומש - מהנהן הנהון קל בראשו הקדוש. לאחר מכן הכריז הגבאי שהרבי הסכים למכור את עליית 'מפטיר' של הרבי במהלך השנה כולה...

אז, ניגש הגבאי פעם נוספת אל הרבי. שוב הוא התכופף ואמר משהו לרבי, ושוב הרבי מהנהן בראשו הקדוש תוך שהוא מביט בחומש. הגבאי הנרגש מהסס את הקהל ומכריז שהרבי הסכים למכור את עליית 'שלישי' של הרבי בימות החול במהלך השנה...

כשהגבאי ניגש בשלישית ושאל האם עתה יוכל למכור את החלות של התועדות החגים בהן הרבי נוטל את ידיו - הרבי עשה בראשו תנועה קלה, ואז הרים את הראש ואמר בחיוך נפלא: "באלד וועט מיר אינגאנצן פארקויפן" [תיכף ימכרו אותי לגמרי]...

מסיים הרב גולדברג:

הרבי נתן לנו את עצמו. הרבי מסכים: 'קחו אותי

נותן את עצמו

כלל העם, הדימוי הרווח הוא דווקא ה"ראש".

כאשר מתארים את ההשפעה של הנשיא על

מקבל מהמוח את ההשפעה בהתאם לתכונות שלו.

לעומת זאת, השפעת החיות שמגיעה מהלב היא שונה: הדם שבו נמצאת החיות סובב ועובר בכל האיברים באופן שווה. במוח, ביד ובכל איבר אחר, זורם בדיוק אותו הדם שנמצא בלב.

הדבר הזה מסמל, שהנשיא לא רק משפיע לנו את העניינים שלנו, את מה שנצרך לנו לפי ערכנו. מתוך "טוב עין" מעניק לנו הנשיא גם את העניין שלו עצמו - את מה שיש בתוך ה"לב" שלו. הוא נותן לנו את הכוחות המתאימים, שגם לנו יהיה מעט מזעיר מאופן עבודתו בקודש, ממעלתו האישית בעבודת השם בתור נשיא.

הראש משמש משל די מתאים, כיוון שבנוסף לחיות שהוא ממשיך לאברים, כפי שמיד נראה, הוא גם זה ש'מנהיג' ומנהל את מה שמתרחש בכל אברי הגוף.

התיאור של הנשיא בתור "לב כל קהל ישראל", מוסיף לנו נדבך נוסף וייחודי:

השפעת החיות מהמוח, ה"ראש", לאיברים, היא באופן שכל איבר מקבל בדיוק את התכונה שמתאימה לו. הנשמה, עם כלל הכוחות שלה, שוכנת במוח, ומשם נמשך כוח הראייה לעין, כוח הדיבור לפה וכך הלאה.

בדומה לזה, גם בהנהגת הנשיא, התואר "ראש" ומוח מתאר את ההשפעה לכל יהודי במה שנצרך לו, בגשמיות וברוחניות, בהתאם לצרכים הספציפיים של אותו אדם. ממש כמו שהאיבר

'מחזור הדם'

מכיוון שכך, עלינו לדעת שהרבי יודע מה מתרחש במילוי השליחות שלנו, והאם היא נעשתה כראוי. כך שעלינו להתייחס למילוי הוראותיו של הרבי בכובד ראש ובשימת לב ראויה... ובוודאי, שברגע ש"הדם חוזר אל הלב" והרבי רואה שההוראות מולאו כראוי, הרי הוא מוסיף וממשיך ברכות בכל המצטרך, בגשמיות וברוחניות, למי שזכה ומילא את השליחות.

האופן שבו החיות עוברת מהלב על ידי הדם, הוא שהדם יוצא מהלב, סובב ועובר באיברים, ואחר כך חוזר בחזרה אל הלב. באמצעות מחזור הדם הזה, חיות הגוף כולה מתנהלת באופן תקין.

אותו הדבר קורה גם בהשפעה של הרבי, שהוא "לב כל קהל ישראל". כשאנחנו זוכים לקבל את ההשפעה הזו באמצעות קיום ההוראות שלו ומילוי השליחות, עלינו לדעת שבסופו של דבר ה"דם" חוזר אל ה"לב" - כלומר, ההשפעה שקיבלנו מהרבי חוזרת בחזרה אליו.

המוכת הראשון שראיתי

מספר הרב אליעזר ליכטשטיין:

את המכתב הראשון שלי לרבי, כתבתי יחד עם עוד שני בחורים שלמדו איתי בישיבת קמניץ. הסיבה לכך הייתה פשוטה - לחסוך בעלות של אגרת הדואר שהייתה יקרה מאוד באותם ימים...

אני וחברי, הרב יוסף שטרסברג, כבר הקפדנו אז לשמור על לימוד שיעורי החת"ת היומיים, ואילו הבחור השלישי ששלח איתנו מכתב - עדיין לא. וראה זה פלא: הרבי השיב לכל אחד מאיתנו במכתב נפרד, ורק לאותו בחור שלישי הוסיף הרבי שורה מיוחדת בסיום המכתב: "בטח שומר על שלושת השיעורים השווים לכל נפש חומש תהילים ותנאי". זה היה המופת הראשון שראינו מהרבי.

בהמשך השנים, החל משנת תשל"ה, ניהלתי קייטנה מיוחדת לילדים, שזכתה שהרבי בעצמו

יבחר את השם שלה - 'קייטנת לוי יצחק'. הקייטנה זכתה להצלחה אדירה והשתתפו בה למעלה מאלף ילדים. המגוון היה רחב מאוד - החל מילדים שהגיעו ממסודות ממלכתיים ועד לבנות שלמדו ב'בית יעקב'.

בזמן שניהלתי את הקייטנה, מעומס העבודה הרבה והאינטנסיביות לא נותר לי זמן פנוי ללמוד את השיעורים היומיים במשך היום. כך יצא שבבילילה, כשהייתי סוף סוף מתיישב ללמוד אותם, הייתי נרדם מרוב עייפות על הספה, וכך הצטברו להם כמה ימים שבהם לא למדתי את השיעורים. והנה, באחת התקופה, הוא הוסיף לי לראשונה את המילים: "בטח שומר הוא את שלשת השיעורים, על כל פנים מכאן ולהבא..."

(מבוסס על שיחות: יו"ד שבט תשמ"ב; שבת פרשת בא, ב' ניסן; ושבט פרשת ואתחנן תשמ"ח)

תפילת שחרית⁹.

• בכל קריאה צריך שיהיו נוכחים לפחות שישה אנשים שעדיין לא שמעו את קריאת התורה ומתכוונים לצאת ידי חובה¹⁰. ומי שמאזין לקריאת התורה במקום אחד כדי להשלים מניין וכדומה, ומתכוון להיות אחד מששת השומעים בקריאה אחרת, יכוון לא לצאת ידי חובה בקריאה זו.

• למפטיר יעלה אדם חשוב בהסכמת רוב המניין, או שיבחרו בהגדרה¹¹.

ברכת החודש

• לידעת הציבור, לפני ברכת החודש מכריזים את מועד מולד הירח¹²: ביום שני, בשעה 06:46 ו-16 חלקים.

• החזן בברכת החודש (זה לא מוכרח להיות החזן של שחרית או של מוסף) אומר את הברכה בעמידה, וגם הציבור עומד¹³.

• החזן לוקח את ספר התורה ומחזיק אותו בידו באמירת ברכת החודש¹⁴.

• בברכת החודש אומרים: "ראש חודש תמוז, ביום השני וביום השלישי הבא עלינו לטובה".

• לא אומרים "אב הרחמים"¹⁵.

התוועדות

• אחרי התפילה עורכים התוועדות בבית הכנסת¹⁶, באופן כזה שאחר כך יאכלו סעודת שבת בבית וימשיכו את התוועדות עם בני הבית¹⁷. כדאי שגם הנשים והבנות יערכו התוועדות בשבת או במוצאי שבת¹⁸.

• ביום זה ניצלו הרבי והרבנית מאירופה הכבושה בידי הנאצים, בהגיעם לארצות הברית. יום זה נקבע על ידי הרבי כיום סגולה, בו עורכים התוועדות חסידיות ומקבלים החלטות טובות בתחום הפצת היהדות והחסידות¹⁹.

שבת קודש פרשת קורח

כח סיוון

שבת מברכים חודש תמוז

תהלים

• בבוקר לפני התפילה אומרים את כל התהלים בציבור¹. נוהגים לומר את התהלים לבושים בחליפה וכובע וחגורים באבנט².

• אחרי אמירת כל התהלים, מי שאין לו הורים יאמר קדיש יתום. אם נוכח במניין אדם בעל יארציט או בשנת אבל, רחמנא ליצלן, יאמר קדיש יתום אחרי אמירת כל ספר בתהלים³.

• לא אומרים את הפסוקים המופיעים בפתיחת ספר התהלים ("לכו נרננה...") ובסיומו ("מי יתן...")⁴. הרבי לא נהג לומר את ה"הי רצון" לאחר כל ספר בתהלים. אך אומר הקדיש אומר אותו כהקדמה לקדיש.

• אין להפסיד תפילה בציבור לצורך סיום אמירת התהלים⁵. ומי שלא הספיק לסיים את כל התהלים, ישלים זאת בהקדם, ולכל המאוחר ביום ראשון למחרת⁶.

• אחרי אמירת התהלים לומדים בציבור במשך כשעה מאמר חסידות שיהיה מובן לכולם, ואחר כך מתפללים⁷.

עלייה לתורה

• ביום חמישי בשבוע הבא חל ג' תמוז, יום ההילולא של הרבי. על כן בשבת זו צריך כל אחד להשתדל לעלות לתורה⁸.

• אם אין מספיק עליות לכל העולים, יעשו כמה מניינים לקריאה בתורה, ובכל קריאה לא יוסיפו על מספר העליות הרגיל (שבעה עולים ומפטיר). אפשר לעשות את הקריאות גם לפני

9. אג"ק ח"ג עמ' ד. 'התפילה כהלכתה' פט"ו ס"ה ובהערות שם.

10. קצות השולחן סי' כה ס"ד.

11. ברכי-יוסף א"ח סי' רפד ס"ק א. שערי-אפרים שער ט סמ"ב. 'דרכי חיים ושלום' אות י'. לוח היום יום כו כסלו וס' המנהגים עמ' 30.

12. סידור אדמו"ר. לקוטי מהרי"ח (בראש ח"ג, בהשמטות לח"ב פחב), ושערי-רחמים על השערי-אפרים שער י ס"ק מז.

13. מג"א סי' תיז ס"ק א. שערי-רחמים שם ס"ק מג.

14. קצות השולחן סי' פג בבדה"ש ס"ק י, משערי אפרים שם ס"ו.

15. סידור אדמו"ר.

16. היום-יום, ל' בניסן.

17. אג"ק כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו כרך י עמ' ג.

18. ספר המנהגים עמ' 30. לקוטי-שיחות. כרך טו, עמ' 523.

19. ספר-השיחות תשמ"ט ח"ב עמ' 545. לקוטי-שיחות כרך לג עמ' 274.

1. אג"ק אדמו"ר מהור"צ ח"ג עמ' תל.

2. כך נהג הרבי וכל הציבור עימו.

3. אג"ק של הרבי כרך י עמ' דש. ס' המנהגים עמ' 30 ועמ' 55.

4. שערי הל' ומנהג ח"ה סי' יג.

5. קובץ ר"ש עמ' 30.

6. 'היכל מנחם' ח"ג עמ' רסו.

7. אג"ק ח"ד עמ' תגכ, קובץ מכתבים שבסוף תהלים 'אהל יוסף יצחק' עמ' 192, לוח 'היום-יום' כו כסלו וספר המנהגים עמ' 30.

8. מנהגי יום ההילולא על פי הוראת בית דין רבני חב"ד בארץ הקודש, על פי מכתב הרבי משנת תש"א - אג"ק ח"ד עמ' קמב, ספר-המנהגים

עמ' 95.

פרקי אבות

- לאחר תפילת מנחה קוראים את פרק רביעי בפרקי אבות.

יום ראשון

כט סיוון, ערב ראש חודש

- בתפילת מנחה לא אומרים תחנון.
- בערב ראש חודש יש להוסיף בלימוד תורה, בתפילה ובנתינת צדקה²⁰, וכן מחלקים לצדקה את מה שהצטבר בקופות הצדקה במהלך החודש²¹.

ליל ראש חודש

- בתפילת ערבית, וכן בכל התפילות בראש חודש, מי שהוא בשנת אבל, רחמנא ליצלן, לא עומד חזן²².
- לא מכריזים "יעלה ויבוא" לפני שמונה עשרה בערבית הערב ומחר ולא בשחרית מחר ומוחרתיים, אלא מזכירים לציבור בדפיקה על השולחן וכדומה²³.
- מי ששכח לומר "יעלה ויבוא" בתפילת ערבית, אינו חוזר ומתפלל.

- מי ששכח לומר "יעלה ויבוא" בברכת המזון - מהערב ועד מוחרתיים (בשקיעה²⁴) - אם נזכר אחרי שאמר את שם השם בברכת "בונה ברחמיו ירושלים", אומר אחרי סיום ברכת "בונה ברחמיו": "ברוך... שנתן ראשי חודשים לעמו ישראל לזיכרון". ואם נזכר אחרי שכבר התחיל לומר "ברוך" של הברכה הבאה, ממשיך את ברכת המזון ולא חוזר²⁵.

מנהגי ראש חודש

- לא מסתפרים²⁶ ולא קוצצים ציפורניים בראש חודש²⁷.
- הנשים נוהגות לא לעשות מלאכות מסוימות בראש חודש, כמו תפירה²⁸ וגיהוץ של בגדים

שלא צריך לאותו יום²⁹ - בכל מקום לפי מנהגו³⁰.

- נוהגים להוסיף מאכל מיוחד בארוחה לכבוד ראש חודש³¹.
- בראש חודש יש להתאסף יחד בכל קהילה ובית כנסת, לערוך התוועדות ובה יאמרו "לחיים" ויברכו איש את רעהו בכל הברכות הטובות, ידברו דברי תורה ויקבלו יחד החלטות טובות בענייני תורה ומצוות³².
- מנהג עתיק ללמוד בכל ראש חודש פסוק אחד עם פירוש רש"י ופירושים נוספים מפרק התהלים האישי המתאים לגיל (לדוגמה, מי שהוא בן שלוש עשרה - פרק יד). אם יש בפרק יותר משנים עשר פסוקים (ובשנה מעוברת, אם יש יותר משלושה עשר), מחלקים את הפרק ולומדים בכל ראש חודש מספר פסוקים כך שבמהלך השנה ילמדו את הפרק כולו. ואם יש פחות פסוקים, חוזרים ולומדים שוב את הפרק³³.

יום שני

ל סיוון, יום ראשון של ראש חודש

שחרית

- יש להשתדל במיוחד להתפלל שחרית במניין, כדי לומר הלל עם הציבור³⁴. ומי שמאחר לתפילה בציבור, לא יאמר את ההלל עם הציבור אלא לפי סדר התפילה³⁵.
- באמירת ההלל, גם היחיד מברך בעצמו את ברכות ההלל ("לקרוא את ההלל" ו"מלך מהולל בתשבחות"). ובתפילה בציבור, יזדזז לברך בחשאי קודם ברכת החזן³⁶.
- אם שומע באמצע אמירת הלל של ראש חודש, קדיש וכדומה, ההיתר להפסיק ולענות הוא רק לאותם דברים שמותר להפסיק עבורם באמצע ברכות קריאת שמע³⁷.
- אחרי אמירת "אשרי" "ובא לציון" והחזרת ספר

20. התוועדות תשמ"ו ח"ג ס"ע 593.

21. ספר-המנהגים עמ' 77.

22. ספר-המנהגים עמ' 8, 36.

23. שם, וס' ידיני ומנהגי ראש-חודש - חב"ד פ"ז הערה 4.

24. קצות-השולחן סי' מז ס"ד ע"פ סידור אדמוה"ו.

25. שו"ע אדמוה"ו סי' קפח ס"י. סידור אדמוה"ו.

26. שו"ע אדמוה"ו סי' רס ס"א.

27. קצות-השולחן סי' עג בבדי-השולחן ס"ק ד, צוואת ריה"ח אות מח. וראה בס' מנהגי ר"ח-חב"ד פ"א הע' 2, ובס' קיצור הלכות משו"ע

אדמוה"ו ב'מילואים' לסי' רס-רסב (עמ' נד).

28. 'תורת מנחם - התוועדות' תשד"מ ח"ב עמ' 948.

29. שערי-תשובה ס"ק ג. כף-החיים ס"ק ללב.

30. שו"ע ורמ"א סי' תיז ס"א.

31. ראה שו"ע או"ח סי' תיט וכף-החיים שם ס"ק ד.

32. היום-יום, ל' ניסן. 'התוועדות' תש"נ ח"ג עמ' 383.

33. ספר-המנהגים עמ' 36.

34. רמ"א תכב"ב, שו"ע אדמוה"ו תפח"ג.

35. המזכיר הרה"ח ר"ל גרונר בשם הרבי בשם אדמו"ר מהור"צ בשם אדמו"ר מהורש"ב. וראה כף-החיים סי' תכב ס"ק לח.

36. ספר-המנהגים עמ' 36. שיחות-קודש תשמ"א ח"ד ס"ע 322.

37. 'התקשרות' גיליון תמא. וש"נ.

תהלים ואחר כך יתפלל שוב את תפילת שמונה עשרה. אם מדובר בערבית של ליל ב' של ראש חודש - יכוון במחשבתו שזו תפילת תשלומין, ואם מדובר בערבית של מוצאי ראש חודש - יכוון במחשבתו שזו תפילת נדבה.⁴³

יום שלישי

א תמוז, יום שני של ראש חודש

- סדר תפילת שחרית - כמו ביום אתמול.
- מי שהתחיל לאכול סעודה ואכל לפחות 'כזית' לפני השקיעה, אומר "יעלה ויבוא" בברכת המזון - גם אם הסעודה מסתיימת בתוך הלילה. אך זאת בתנאי שעדיין לא התפלל תפילת ערבית.⁴⁴

יום רביעי

ב תמוז

מנהגי יום ההילולא

- תכף אחר [התחלת] השקיעה⁴⁵ מדליקים בכל בית נר, שידלוק עד צאת הכוכבים למוחרת. אם הנר כבה לפני כן, מדליקים אותו שוב. ואם אי אפשר, מדליקים נר חדש. כדאי שיהיה זה נר שעווה (למעשה נרות משעוות דבורים טהורה לא דולקים היטב, ומספיק להדליק נר שרובו משעווה).
- בכל אחת מהתפילות צריכים לדלוק חמישה נרות.
- נכון לחלק את הזכות לעמוד כשליח ציבור בתפילות יום ההילולא, ובכך לזכות כמה שיותר מאנ"ש.
- בסיום התפילה, שליח הציבור יאמר את סדר הקדיש דרבנן כמו האבלים: מסיים בקול את המשניות (אפשר ללמוד את המשניות לפני חזרת הש"ץ ולהגיע עד לפני הסיום), אחר כך אומר בלחש כמה שורות בתנאי (המנהג הנפוץ לומר "ונפש השנית בישראל היא חלק אלוהה ממעל ממש"⁴⁶), ואחר כך את הקדיש.
- אחרי תפילת ערבית יחזור אחד המתפללים בעל פה חלק מהמאמר "ואתה תצווה" תשמ"א

התורה לארון הקודש, חולצים את התפילין של רש"י ומניחים תפילין של רבינו תם. קוראים בהן קריאת שמע, פרשות "קדש" ו"היה כי יביאך" ושש זכירות (ואת השיעורים היומיים לומדים אחרי סיום כל התפילה)³⁸. אחר כך חולצים את התפילין ומתפללים מוסף.

- הרבי נהג להתפלל מוסף בלי להלביש בחזרה את הזרוע בשרוול אחרי חליצת התפילין.
- החזן לא מסיים "ובא לציון" בקול רם. מכיוון שיש הפסקה ארוכה בין הכנסת ספר התורה לארון הקודש לבין אמירת חצי קדיש שלפני מוסף, החזן צריך לומר מזמור תהלים כלשהו לפני אמירת הקדיש³⁹, ולפחות את סיומו לומר בקול⁴⁰.

יעלה ויבוא

- מי ששכח לומר "יעלה ויבוא" בתפילת שחרית או מנחה היום ומחר:
- אם נזכר מיד אחרי שאמר את שם השם בסיום ברכת "המחזיר שכינתו לציון", יאמר "למדני חוקיך", ואז יאמר "יעלה ויבוא" ואחר כך ימשיך ויאמר "ותחזינה"⁴¹.
- ואם נזכר אחרי שכבר סיים את הברכה, יאמר "יעלה ויבוא" וימשיך בברכת מודים.
- ואם נזכר אחרי שכבר התחיל "מודים", חוזר לברכת "רצה".
- ואם נזכר אחרי שאמר את שם השם של סיום ברכת מודים או שים שלום, לפני שחוזר לברכת רצה משלים ואומר "[ברוך אתה ה'] למדני חוקיך", ואז חוזר לברכת רצה.
- ואם נזכר אחרי שאמר את "יהיו לרצון" השני בסיום שמונה עשרה, חוזר ומתפלל שוב (בלי לומר "ה' שפתיי תפתח"), או שייגש חזן ויתפלל את חזרת הש"ץ.
- ו[בשחרית] אם נזכר אחרי שהתפלל מוסף, אינו חוזר⁴².
- ו[במנחה] אם נזכר בתפילת ערבית - לאחר תפילת שמונה עשרה של ערבית יאמר מזמור

38. ספר-המנהגים עמ' 36.

39. ספר-המאמרים (ליקוט) ל"ק אדמו"ר מהורש"ב, ח"ב עמ' שטז. אג"ק ל"ק אדמו"ר נשיא דורנו ח"כ עמ' רפג.

40. ע"פ קצות השולחן סי' טז בבדי השולחן סי"ק ו, ספר המנהגים עמ' 6.

41. ריטב"א תענית גב ד"ה ושמעתי. כף-החיים סי' קיד ס"ק כח. לוח כולל-חב"ד ליל א' דחודש"ס.

42. שו"ע אדמוה"ז סי' קכו ס"ג.

43. לוח כולל-חב"ד בדר"ח מרחשון.

44. שו"ע אדמוה"ז סי' קפח סעיף יז.

45. ספר-המנהגים עמ' 79, ולא כבנטעי-גבריאל הל' אבילות ח"ב פרק עה ס"א.

46. מנהגי מלך ס"ע 32.

והתקווה והביטחון אשר בטח בהם, אשר סוף סוף ימלאו את תפקידם בהחזקת היהדות והפצת התורה בכל המרץ, החום והחיות שהם מסוגלת הנוער".

יום המישי

ג תמוז

• לפני תפילת שחרית לומד כל אחד לעצמו פרק תניא (מקובל ללמוד את סימן כז באגרת הקודש⁵⁵, ללא חלק הביאור על האגרת). וכן תורם כל אחד למוסדות או פעולות של הרבי, עבורו ועבור כל אחד מבני המשפחה.

• אחרי התפילה חוזרים עוד חלק מהמאמר "ואתה תצווה", כמו בתפילת ערבית.

• לאחר מכן, כל אחד כותב וקורא פ"נ ("פדיון נפש") - מכתב אישי בו מבקש החסיד מהרבי שיעורר רחמים על נפשו:

• מקפידים לכתוב את הפ"נ רק אחרי טבילה במקווה. לפני הכתיבה נוטלים ידיים, וכותבים כשחגורים באבנט.

• נוהגים לכתוב את הפ"נ על נייר חלק (נטול כיתוב או שורות וכדומה).

• כותבים: **"פ"נ, כ"ק אדמו"ר, אנא לעורר רחמים רבים עליי / עלינו** [השמות המלאים - שם פרטי ושם האם] (ואם כותבים עבור אחרים, כותבים "לעורר רחמים רבים עבור" ואז כותבים את השמות), ולאחר מכן מפרטים את הבקשות ברוחניות ובגשמיות.

• אחר כך קורא כל אחד את הפ"נ, ובשעת הקריאה יצייר לעצמו במחשבתו את פניו הקדושות של הרבי כאילו עומד לפניו.

• אחר כך מניחים את הפ"נ בין הדפים של אחד מספרי הרבי, ושולחים אל האוהל (בפקס: 1718723444, או בדואר אלקטרוני: ohel@ohelchabad.org, או בצילום בהודעת וואטסאפ: 17187234545).

• לפני תפילת מנחה שוב תורמים לצדקה למוסדות או פעולות של הרבי, ואחרי מנחה מסיימים את חזרת החלק האחרון של המאמר "ואתה תצווה". לאחר מכן כל אחד לומד לעצמו עוד פרק תניא, המנהג הנפוץ הוא ללמוד את הביאור על סימן כז באגרת הקודש.

(מודפס ב'תורת מנחם - ספר המאמרים אדר סיון' עמ' 34). ואם אין מי שיחזור בעל פה, ילמדו מבפנים.

מנהגים שיש לקיימם במהלך היממה הקרובה:

• ללמוד פרקי משניות שמתחילים באותיות שמו הקדוש של הרבי. מוצעים כאן פרקים קלים יחסית לפי הסדר: פרק א במסכת ברכות (מ), פרק כא במסכת שבת (נ), פרק א במסכת חלה (ח), פרק ח במסכת סוטה (ס), פרק א במסכת אבות (מ), פרק י במסכת פסחים (ע), פרק ב במסכת ידיים (נ), פרק ג במסכת סנהדרין (ד), ופרק ד במסכת סוכה (ל).

• לערוך התוועדות מתוך אהבת ישראל, בה יתחזקו בלימוד התורה והפצת היהדות והחסידות, ובמיוחד באהבת ישראל⁴⁷ כפי שהורה לנו הרבי. נכון לפתוח את ההתוועדות בדבר תורה של הרבי.

• לקבוע שעה להסביר לבני המשפחה על הרבי ועבודתו הרוחנית שבה עסק כל ימי חייו, ושגם עכשיו הוא מנהיג אותנו ומעורר עלינו רחמים רבים ואף ביתר שאת⁴⁸, ועלינו לדאוג להיות ראויים לכך⁴⁹. כן יש לשתף את הנשים והילדים בהנהגות יום ההילולא⁵⁰.

• לבקר בבתי כנסת ובתי מדרש באזור ולחזור פתגם או רעיון מתורתו של הרבי, להסביר על אהבת ישראל שרחש לכולם, ולהסביר גם על תקנותיו: לימוד הרמב"ם היומי⁵¹, מבצעי המצוות הקדושים, מבצע אות בספר התורה⁵², שבע מצוות בני נח⁵³, ופרסום הנבואה ש"הנה זה משיח בא" ושכל אחד ואחת צריכים להשתדל לעשות את שתלוי בהם להבאת המשיח⁵⁴.

• לבקר בהתכנסויות נוער ולהסביר להם, בלשונו של הרבי, "איך שחיבה יתירה נודעת להם תמיד" מאת הרבי, "ואת אשר תבע מהם,

47. ספר-השיחות תשנ"ב ח"ב עמ' 535.

48. תניא, איגרת-הקודש, ביאור לס' ז"ך. 'תורת-מנחם - התוועדויות' תש"י עמ' 16, עיי"ש.

49. לקוטי-שיחות, כרך יב, עמ' 146.

50. ספר-המנהגים עמ' 85.

51. לקוטי-שיחות, כרך כז, עמ' 229, 'התוועדויות' תשד"מ ח"ג עמ' 1622, ובכ"מ.

52. לקוטי-שיחות, כרך כ, עמ' 579, 428 ובמקומות רבים.

53. לקוטי-שיחות, כרך כז, עמ' 132, חידושים וביאורים בש"ס חלק ב סי' ח.

54. ספר-השיחות תנש"א ח"ב עמ' 792, ספר-השיחות תשנ"ב ח"א עמ' 122, 26.

55. על-פי אג"ק כ"ק אדמו"ר מהור"י צ"ח עמ' שצ.

אִיִּקָּח קָרַח בְּיָצֵהָר בִּן־קָהָת בֶּן־לֵוִי וְדָתָן
וְאָבִירָם בְּנֵי אֵלִיאָב וְאוֹן בֶּן־פִּלֵּת בְּנֵי רְאוּבֵן:
וַיִּקָּח קָרַח בְּיָצֵהָר בִּן־קָהָת בֶּן־לֵוִי וְדָתָן וְאָבִירָם
בְּנֵי אֵלִיאָב וְאוֹן בֶּן־פִּלֵּת בְּנֵי רְאוּבֵן: וְאֶת־פִּלֵּג קָרַח
בֶּרֶךְ יִצְהָר בֶּרֶךְ קָהָת בֶּרֶךְ לֵוִי וְדָתָן וְאָבִירָם בְּנֵי
אֵלִיאָב וְאוֹן בֶּרֶךְ פִּלֵּת בְּנֵי רְאוּבֵן: וַיִּקְמוּ לִפְנֵי
מֹשֶׁה וְאַנְשֵׁי־מִבְּנֵי־יִשְׂרָאֵל חֲמִשִּׁים וּמֵאֹתָיִם
נְשִׂאֵי עֵדָה קִרְאִי מוֹעֵד אֲנָשֵׁי־שָׁם: וַיָּקָמוּ לִפְנֵי
מֹשֶׁה וְאַנְשֵׁי־מִבְּנֵי־יִשְׂרָאֵל חֲמִשִּׁים וּמֵאֹתָיִם
נְשִׂאֵי עֵדָה קִרְאִי מוֹעֵד אֲנָשֵׁי־שָׁם: וָקָמוּ לִאֲפִי
מֹשֶׁה וּגְבִרְיָא מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵאֶתֶן וְחֲמִשִּׁין רַבְרָבִי
כִּנְשָׁתָא מְעַרְצִי זְמַן אֲנָשִׁין דְּשָׁמָא: וַיִּקְהָלוּ
עַל־מֹשֶׁה וְעַל־אַהֲרֹן וַיֹּאמְרוּ אֵלֵהֶם רַב־לָכֶם
כִּי כָל־הָעֵדָה כָּלָם קְדָשִׁים וּבְתוֹכָם יְהוָה
וּמִדּוּעַ תִּתְנַשְּׂאוּ עַל־קַהֲלִי יְהוָה: וַיִּקְהָלוּ
עַל־מֹשֶׁה וְעַל־אַהֲרֹן וַיֹּאמְרוּ אֵלֵהֶם רַב־לָכֶם כִּי
כָל־הָעֵדָה כָּלָם קְדָשִׁים וּבְתוֹכָם יְהוָה וּמִדּוּעַ
תִּתְנַשְּׂאוּ עַל־קַהֲלִי יְהוָה: וְאֶתְנַשְּׁנוּ עַל מֹשֶׁה וְעַל
אַהֲרֹן וַיֹּאמְרוּ לְהוֹן סָגִי לְכוֹן אָרִי כָל כִּנְשָׁתָא
כְּלֵהוֹן קְדִישִׁין וּבִינֵיהוֹן שְׂרִיָּא שְׁכִנְתָּא דִּי וַיִּמָּא
דִּין אַתּוֹן מִתְרַבְּרִין עַל קַהֲלָא דִּי: וַיִּשְׁמַע
מֹשֶׁה וַיִּפֹּל עַל־פָּנָיו: וַיִּשְׁמַע מֹשֶׁה וַיִּפֹּל עַל־פָּנָיו:
וַשְׁמַע מֹשֶׁה וַיִּפֹּל עַל אִפּוֹהִי: וַיִּדְבֹּר אֶל־קָרַח
וְאֶל־פִּלֵּת עֲדָתוֹ לֵאמֹר בְּקָר וַיִּדַּע יְהוָה אֶת־
אֲשֶׁר־לוֹ וְאֶת־הַקְּדוֹשׁ וְהַקְּרִיב אֵלָיו וְאֶת־אֲשֶׁר
יִבְחַר־בּוֹ יִקְרִיב אֵלָיו: וַיִּדְבֹּר אֶל־קָרַח וְאֶל־פִּלֵּת
עֲדָתוֹ לֵאמֹר בְּקָר וַיִּדַּע יְהוָה אֶת־אֲשֶׁר־לוֹ וְאֶת־
הַקְּדוֹשׁ וְהַקְּרִיב אֵלָיו וְאֶת־אֲשֶׁר יִבְחַר־בּוֹ יִקְרִיב
אֵלָיו: וּמִלִּיל עִם קָרַח וְעִם כָּל כִּנְשָׁתָא לְמִימַר
בְּצַפְרָא וַיְהִידַע יְיָ דְּכָשֵׁר לָהּ וַיִּתְּ דְּקָדִישׁ וַיִּקְרַב
לְקַדְמוֹהִי וַיִּתְּ דִּי יִתְרָצִי בָּהּ יִקְרַב לְשִׁמּוּשָׁה:
וְזֹאת עָשׂוּ קְחוּ־לָכֶם מַחֲתוֹת קָרַח וְכָל־עֲדָתוֹ:
וְזֹאת עָשׂוּ קְחוּ־לָכֶם מַחֲתוֹת קָרַח וְכָל־עֲדָתוֹ: דָּא

עבדו סבו לכוֹן מִחֲתִין קָרַח וְכָל כִּנְשָׁתָהּ:
וְיִתְנִיבָהּ | אֵשׁ וְשִׁמּוֹ עֲלֵיהֶן | קִטְרֶת לִפְנֵי
יְהוָה מִחֹר וְהָיָה הָאִישׁ אֲשֶׁר־יִבְחַר יְהוָה הוּא
הַקְּדוֹשׁ רַב־לָכֶם בְּנֵי לֵוִי: וְיִתְנִיבָהּ | אֵשׁ וְשִׁמּוֹ
עֲלֵיהֶן | קִטְרֶת לִפְנֵי יְהוָה מִחֹר וְהָיָה הָאִישׁ
אֲשֶׁר־יִבְחַר יְהוָה הוּא הַקְּדוֹשׁ רַב־לָכֶם בְּנֵי
לֵוִי: וְהָיָה כִּהְיוֹן אֲשָׁתָא וְשׁוּי עֲלֵיהֶן קְטוֹרֶת
בּוֹסְמִין קָדָם יְיָ מִחֹר וַיְהִי גְבִירָא דִּיתְרָצִי יְיָ הוּא
קָדִישׁ סָגִי לְכוֹן בְּנֵי לֵוִי: וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־קָרַח
שְׁמַע־נָא בְּנֵי לֵוִי: וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־קָרַח שְׁמַע־
נָא בְּנֵי לֵוִי: וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה לְקָרַח שְׁמַע־נָא בְּנֵי
לֵוִי: וַיִּמְעַט מִכֶּם כִּי־הִבְדִּיל אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל
אֶתְכֶם מֵעַדֹת יִשְׂרָאֵל לְהַקְרִיב אֶתְכֶם אֵלָיו
לְעֹבֵד אֶת־עֲבֹדַת מִשְׁכַּן יְהוָה וְלַעֲמֹד לִפְנֵי
הָעֵדָה לְשִׁרְתָּם: הִמְעַט מִכֶּם כִּי־הִבְדִּיל אֱלֹהֵי
יִשְׂרָאֵל אֶתְכֶם מֵעַדֹת יִשְׂרָאֵל לְהַקְרִיב אֶתְכֶם
אֵלָיו לְעֹבֵד אֶת־עֲבֹדַת מִשְׁכַּן יְהוָה וְלַעֲמֹד לִפְנֵי
הָעֵדָה לְשִׁרְתָּם: הִזְעַר לְכוֹן אָרִי אִפְרָשׁ אֱלֹהָא
דִּישְׂרָאֵל יִתְכוֹן מִכְּנִשָׁתָא דִּישְׂרָאֵל לְקַרְבָּא יִתְכוֹן
קְדָמוֹהִי לְמַפְלַח יֵת פִּלְחָן מִשְׁכָּנָא דִּי וּלְמַקָּם
קָדָם כִּנְשָׁתָא לְשִׁמּוּשָׁתָהּ: וַיִּקְרַב אֶתְּךָ וְאֶת־
כָּל־אֲחֵיךָ בְּנֵי־לֵוִי אֶתְךָ וּבְכָשְׁתָּם גַּם־כֹּהֲנָה:
וַיִּקְרַב אֶתְךָ וְאֶת־כָּל־אֲחֵיךָ בְּנֵי־לֵוִי אֶתְךָ וּבְכָשְׁתָּם
גַּם־כֹּהֲנָה: וַיִּקְרַב יֵת וַיִּתְּ כָל אֲחֵיךָ בְּנֵי לֵוִי עֲמֹךְ
וַיִּכְעַן אֶתְּךָ בְּעֵן אִף כִּהְנִתָּא רַבְתָּא: יֵא לָכֵן אֶתְךָ
וְכָל־עֲדָתְךָ הַנֹּעְדִים עַל־יְהוָה וְאַהֲרֹן מַה־הוּא
כִּי כְּתִיב תְּלוּנוּ קִרִי תְּלוּנוּ עָלָיו: לָכֵן אֶתְךָ
וְכָל־עֲדָתְךָ הַנֹּעְדִים עַל־יְהוָה וְאַהֲרֹן מַה־הוּא כִּי
תְּלוּנוּ עָלָיו: כֵּן אֶת וְכָל כִּנְשָׁתְךָ דְּאִזְדַּמְנָתוֹן עַל
יְיָ וְאַהֲרֹן מַה הוּא אָרִי אֶתְרַעַמְתוֹן עֲלוֹהִי:
וַיִּשְׁלַח מֹשֶׁה לְקָרָא לְדָתָן וְלָאֲבִירָם בְּנֵי
אֵלִיאָב וַיֹּאמְרוּ לֹא נַעֲלָה: וַיִּשְׁלַח מֹשֶׁה לְקָרָא
לְדָתָן וְלָאֲבִירָם בְּנֵי אֵלִיאָב וַיֹּאמְרוּ לֹא נַעֲלָה:

וּשְׁלַח מֹשֶׁה לְמַקְרִי לְדָתָן וְלָאֲבִירָם בְּנֵי אֱלִיאָב
וַאֲמָרוּ לֹא נִסָּק: י' הַמַּעֲט כִּי הֶעֱלִיתָנוּ מֵאֶרֶץ
זֶבֶת חֶלֶב וּדְבַשׁ לְהַמִּיתָנוּ בַּמִּדְבָּר כִּי־תִשְׁתַּרְרַר
עָלֵינוּ גַם־הִשְׁתַּרְרַר: הַמַּעֲט כִּי הֶעֱלִיתָנוּ מֵאֶרֶץ
זֶבֶת חֶלֶב וּדְבַשׁ לְהַמִּיתָנוּ בַּמִּדְבָּר כִּי־תִשְׁתַּרְרַר
עָלֵינוּ גַם־הִשְׁתַּרְרַר: הַזֶּעַר אֲרִי אֶסְקֶתְנָא מֵאַרְעָא
עֲבָדָא חֶלֶב וּדְבַשׁ לְקַטְלוּתָנָא בַּמִּדְבָּרָא אֲרִי
אֶתְרַבְּרַתְּ עָלֵנָא אַף אֶתְרַבְּרָא:

ש"י אַף לֹא אֶל־אֶרֶץ זֶבֶת חֶלֶב וּדְבַשׁ
הִבִּיאָתָנוּ וְתַתֵּן־לָנוּ נַחֲלַת שָׂדֶה וְכֶרֶם הָעֵינִי
הָאֲנָשִׁים הָהֵם תִּנְקֹר לֹא נַעֲלָה: אַף לֹא
אֶל־אֶרֶץ זֶבֶת חֶלֶב וּדְבַשׁ הִבִּיאָתָנוּ וְתַתֵּן־לָנוּ
נַחֲלַת שָׂדֶה וְכֶרֶם הָעֵינִי הָאֲנָשִׁים הָהֵם תִּנְקֹר לֹא
נַעֲלָה: בָּרַם לֹא לְאַרְעָא עֲבָדָא חֶלֶב וּדְבַשׁ
אֶעֱלֶתְנָא וְיִתְבָּתָא לָנָא אַחֲסִנַת חֲקָלִין וְכֶרְמִין
הָעֵינִי גְבֻרָא הָאֲנֹן תִּשְׁלַח לַעֲזֹרָא לֹא נִסָּק:
ט וַיַּחֲרַר לְמֹשֶׁה מְאֹד וַיֹּאמֶר אֶל־יְהוָה אֶל־תִּפֶּן
אֶל־מִנְחָתָם לֹא חֲמוֹר אֶחָד מֵהֶם נִשְׁאַתִּי וְלֹא
הִרְעֵתִי אֶת־אֶחָד מֵהֶם: וַיַּחֲרַר לְמֹשֶׁה מְאֹד וַיֹּאמֶר
אֶל־יְהוָה אֶל־תִּפֶּן אֶל־מִנְחָתָם לֹא חֲמוֹר אֶחָד מֵהֶם
נִשְׁאַתִּי וְלֹא הִרְעֵתִי אֶת־אֶחָד מֵהֶם: וַתִּקַּף לְמֹשֶׁה
לְחֻדָּא וַאֲמַר קָדָם יי לֹא תִקְבֹּל בְּרַעְוָא קְרַבְנָהוֹן
לֹא תִמְרָא דְחַד מִנְהוֹן שְׁחִירִית וְלֹא אֲבָאשִׁית יְת
חַד מִנְהוֹן: טו וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־קָרַח אֶתָּה וְכָל־
עֲדֻתְךָ הָיוּ לִפְנֵי יְהוָה אֶתָּה וְהֵם וְאַהֲרֹן מֹחֵר:
וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־קָרַח אֶתָּה וְכָל־עֲדֻתְךָ הָיוּ לִפְנֵי
יְהוָה אֶתָּה וְהֵם וְאַהֲרֹן מֹחֵר: וַאֲמַר מֹשֶׁה לְקָרַח
אֵת וְכָל בְּנִשְׁתַּף הָיוּ זְמִינִין לְקָדָם יי אֵת וְאַנּוּן
וְאַהֲרֹן מֹחֵר: יז וַיִּקְחוּ אִישׁ מִחֻתָּתוֹ וּנְתַתָּם
עֲלֵיהֶם קִמְצָת וְהִקְרַבְתָּם לִפְנֵי יְהוָה אִישׁ
מִחֻתָּתוֹ חֲמִשִּׁים וּמֵאֲתַים מִחֻתָּת וְאַתָּה וְאַהֲרֹן
אִישׁ מִחֻתָּתוֹ: וַיִּקְחוּ אִישׁ מִחֻתָּתוֹ וּנְתַתָּם עֲלֵיהֶם
קִמְצָת וְהִקְרַבְתָּם לִפְנֵי יְהוָה אִישׁ מִחֻתָּתוֹ חֲמִשִּׁים
וּמֵאֲתַים מִחֻתָּת וְאַתָּה וְאַהֲרֹן אִישׁ מִחֻתָּתוֹ: וַיִּסְבוּ

גִּבְרַ מִחֻתִּיתָהּ וַתִּשְׁוּוּן עֲלֵיהוֹן קִטְרַת בּוֹסְמִין
וַתִּקְרְבוּן קָדָם יי גִּבְרַ מִחֻתִּיתָהּ מֵאֲתָן וַחֲמִשִּׁין
מִחֻתָּתָן וְאַתָּה וְאַהֲרֹן גִּבְרַ מִחֻתִּיתָהּ: יח וַיִּקְחֻוּ אִישׁ
מִחֻתָּתוֹ וַיִּתְּנוּ עֲלֵיהֶם אֵשׁ וַיִּשְׂמוּ עֲלֵיהֶם קִמְצָת
וַיַּעֲמִדוּ פֶתַח אֹהֶל מוֹעֵד וּמֹשֶׁה וְאַהֲרֹן: וַיִּקְחוּ
אִישׁ מִחֻתָּתוֹ וַיִּתְּנוּ עֲלֵיהֶם אֵשׁ וַיִּשְׂמוּ עֲלֵיהֶם
קִמְצָת וַיַּעֲמִדוּ פֶתַח אֹהֶל מוֹעֵד וּמֹשֶׁה וְאַהֲרֹן:
וַיִּסְבּוּ גִבְרַ מִחֻתִּיתָהּ וַיִּהְיוּ עֲלֵיהוֹן אֶשְׁתָּא
וַשְׁוִיאוּ עֲלֵיהוֹן קִטְרַת בּוֹסְמִין וְקָמוּ בְּתַרְעַ מִשְׁכָּן
זְמָנָא וּמֹשֶׁה וְאַהֲרֹן: יט וַיִּקְהֹל עֲלֵיהֶם קָרַח אֶת־
כָּל־הָעֵדָה אֶל־פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד וַיֵּרָא כְבוֹד־יְהוָה
אֶל־כָּל־הָעֵדָה: וַיִּקְהֹל עֲלֵיהֶם קָרַח אֶת־כָּל־הָעֵדָה
אֶל־פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד וַיֵּרָא כְבוֹד־יְהוָה אֶל־כָּל־
הָעֵדָה: וַאֲכַנֵּשׁ עֲלֵיהוֹן קָרַח יְת כָּל בְּנִשְׁתָּא לְתַרְעַ
מִשְׁכָּן זְמָנָא וְאַתְגְּלִי יִקְרָא דִּי לְכָל בְּנִשְׁתָּא: ס
שליש כ וַיִּדְבֹּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אַהֲרֹן לֵאמֹר:
וַיִּדְבֹּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אַהֲרֹן לֵאמֹר: ומליל יי
עַם מֹשֶׁה וְעַם אֶהֲרֹן לְמִימָר: כא הִבְדְּלוּ מִתּוֹךְ
הָעֵדָה הַזֹּאת וְאֲכִלְהָ אֹתָם בְּרָגַע: הִבְדְּלוּ מִתּוֹךְ
הָעֵדָה הַזֹּאת וְאֲכִלְהָ אֹתָם בְּרָגַע: כא אֶתְפָּרְשׁוּ
מִגֹּז בְּנִשְׁתָּא הִדָּא וְאַשְׁצִי יְתַהוֹן כְּשַׁעָה: כב וַיִּפְּלוּ
עַל־פְּנֵיהֶם וַיֹּאמְרוּ אֵל אֱלֹהֵי הַרְוֹחַת לְכָל־בָּשָׂר
הָאִישׁ אֶחָד יַחְטֵא וְעַל כָּל־הָעֵדָה תִּקְצָף: וַיִּפְּלוּ
עַל־פְּנֵיהֶם וַיֹּאמְרוּ אֵל אֱלֹהֵי הַרְוֹחַת לְכָל־בָּשָׂר
הָאִישׁ אֶחָד יַחְטֵא וְעַל כָּל־הָעֵדָה תִּקְצָף: וַיִּפְּלוּ
עַל אֶפְיָהוֹן וַאֲמָרוּ אֵל אֱלֹהֵי הַרְוֹחַת לְכָל בָּשָׂרָא
גְבֻרָא חַד יַחֲבוּ וְעַל כָּל בְּנִשְׁתָּא יְהִי רַגְזָא: ס
כג וַיִּדְבֹּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: וַיִּדְבֹּר יְהוָה
אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: ומליל יי עַם מֹשֶׁה לְמִימָר:
כד דִּבֵּר אֶל־הָעֵדָה לֵאמֹר הִעֲלוּ מִסְכָּבִים לְמִשְׁכָּן
קָרַח דָּתָן וְאֲבִירָם: דִּבֵּר אֶל־הָעֵדָה לֵאמֹר הִעֲלוּ
מִסְכָּבִים לְמִשְׁכָּן־קָרַח דָּתָן וְאֲבִירָם: מלל עַם
בְּנִשְׁתָּא לְמִימָר אֶסְתַּלְקוּ מִסְּחוֹר סְחוֹר לְמִשְׁכָּנָא
דְּקָרַח דָּתָן וְאֲבִירָם: כה וַיִּקָּם מֹשֶׁה וַיֵּלֶךְ אֶל־דָּתָן

וַאֲבִירָם וַיָּלְכוּ אַחֲרָיו וְקָנִי יִשְׂרָאֵל: וַיָּקָם מֹשֶׁה וַיִּלְךָ אֶל־דָּתָן וַאֲבִירָם וַיָּלְכוּ אַחֲרָיו וְקָנִי יִשְׂרָאֵל: וַיָּקָם מֹשֶׁה וַאֲזַל לִנֹּחַ דָּתָן וַאֲבִירָם וַאֲזַל בְּתוֹרָהּ סִבִּי יִשְׂרָאֵל: כו וַיִּדְבֹּר אֶל־הָעֵדָה לֵאמֹר סוּרוּ נָא מֵעַל אֹהֲלֵי הָאֲנָשִׁים הָרָשָׁעִים הָאֵלֶּה וְאֶל־תִּגְעוּ בְּכָל־אֲשֶׁר לָהֶם פֶּן־תִּסְּפוּ בְּכָל־חַטֹּאתֵיכֶם: וַיִּדְבֹּר אֶל־הָעֵדָה לֵאמֹר סוּרוּ נָא מֵעַל אֹהֲלֵי הָאֲנָשִׁים הָרָשָׁעִים הָאֵלֶּה וְאֶל־תִּגְעוּ בְּכָל־אֲשֶׁר לָהֶם פֶּן־תִּסְּפוּ בְּכָל־חַטֹּאתֵיכֶם: וּמִלִּיל עִם כְּנִשְׁתָּא לְמִימַר זוּרוּ כְעַן מַעְלֵי מִשְׁכְּנֵי גִבְרִיא חִבְיָא הָאֲלִין וְלֹא תִקְרְבוּן בְּכָל דִּי לְהוֹן דְּלִמָּא תִּלְקוּן בְּכָל חוֹבֵיהוֹן: כז וַיַּעֲלוּ מֵעַל מִשְׁכַּן־קֹרַח דָּתָן וַאֲבִירָם מִסְּבִיב וְדָתָן וַאֲבִירָם יֵצְאוּ נִצָּכִים פֶּתַח אֹהֲלֵיהֶם וּנְשֵׁיהֶם וּבָנֵיהֶם וְטַפָּם: וַיַּעֲלוּ מֵעַל מִשְׁכַּן־קֹרַח דָּתָן וַאֲבִירָם מִסְּבִיב וְדָתָן וַאֲבִירָם יֵצְאוּ נִצָּכִים פֶּתַח אֹהֲלֵיהֶם וּנְשֵׁיהֶם וּבָנֵיהֶם וְטַפָּם: וְאַסְתַּלְקוּ מַעְלֵי מִשְׁכְּנָא דְקֹרַח דָּתָן וַאֲבִירָם מִסְּחֹר סְחֹר וְדָתָן וַאֲבִירָם נִפְקוּ קִזְמִין בְּתַרְע מִשְׁכַּנְיָהוֹן וּנְשֵׁיהוֹן וּבְנֵיהוֹן וְטַפָּיהוֹן: כח וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה בֹּאֵת תִּדְרְעוּן כִּי־יְהוָה שְׁלַחְנִי לַעֲשׂוֹת אֶת כָּל־הַמַּעֲשִׂים הָאֵלֶּה כִּי־לֹא מִלִּבִּי: וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה בֹּאֵת תִּדְרְעוּן כִּי־יְהוָה שְׁלַחְנִי לַעֲשׂוֹת אֶת כָּל־הַמַּעֲשִׂים הָאֵלֶּה כִּי־לֹא מִלִּבִּי: וַאֲמַר מֹשֶׁה בְּדָא תִדְעוּן אֲרִי יִי שְׁלַחְנִי לְמַעַבְדַּי יִת כָּל עוֹבְדֵיָא הָאֲלִין אֲרִי לֹא מְרַעוּתִי: כט אִם־כָּמוֹת כָּל־הָאָדָם יִמְתּוֹן אֵלֶּה וּפְקַדְתָּ כָּל־הָאָדָם יִפְקַד עֲלֵיהֶם לֹא יְהוָה שְׁלַחְנִי: אם־כָּמוֹת כָּל־הָאָדָם יִמְתּוֹן אֵלֶּה וּפְקַדְתָּ כָּל־הָאָדָם יִפְקַד עֲלֵיהֶם לֹא יְהוָה שְׁלַחְנִי: אם כָּמוֹת דָּכָל אֲנָשָׁא יִמּוֹתוֹן אֲלִין וְסַעְרָא דָּכָל אֲנָשָׁא יִסְתַּעַר עֲלֵיהוֹן לֹא יִי שְׁלַחְנִי: ל ואִם־בְּרִיאָה יִבְרָא יְהוָה וּפְצָתָהּ הָאֲדָמָה אֶת־פִּיהָ וּבִלְעָה אֹתָם וְאֶת־כָּל־אֲשֶׁר לָהֶם וַיִּרְדּוּ חַיִּים שְׂאֵלָה וַיִּדְעוּתָם כִּי נִאֲצוּ הָאֲנָשִׁים הָאֵלֶּה אֶת־יְהוָה: ואִם־בְּרִיאָה יִבְרָא

יְהוָה וּפְצָתָהּ הָאֲדָמָה אֶת־פִּיהָ וּבִלְעָה אֹתָם וְאֶת־כָּל־אֲשֶׁר לָהֶם וַיִּרְדּוּ חַיִּים שְׂאֵלָה וַיִּדְעוּתָם כִּי נִאֲצוּ הָאֲנָשִׁים הָאֵלֶּה אֶת־יְהוָה: ואִם בְּרִיאָה יִבְרִי יִי וּפְתַחַת אֲרַעָא יִת פּוּמָה וּבִלְעַת יְתָהוֹן וְיִת כָּל דִּי לְהוֹן וַיִּנְחֲתוּן כִּד חִיִּין לְשָׂאוֹל וַתִּדְעוּן אֲרִי אֲרִיזוֹ גִּבְרִיא הָאֲלִין קָדָם יִי: לא וַיְהִי כְּכֹלְתוֹ לְדַבֵּר אֶת כָּל־הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וַתִּבְקַע הָאֲדָמָה אֲשֶׁר תַּחְתֵּיהֶם: וַיְהִי כְּכֹלְתוֹ לְדַבֵּר אֶת כָּל־הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וַתִּבְקַע הָאֲדָמָה אֲשֶׁר תַּחְתֵּיהֶם: וַיְהוָה כִּד שְׂצִי לְמַלְלָא יִת כָּל פִּתְגָמָא הָאֲלִין וְאַתְּבִזְעַת אֲרַעָא דִּי תַּחְתֵּיהוֹן: לב וַתִּפְתַּח הָאֲרִץ אֶת־פִּיהָ וַתִּבְלַע אֹתָם וְאֶת־בְּתֵיהֶם וְאֶת כָּל־הָאָדָם אֲשֶׁר לָקְרַח וְאֶת כָּל־הֶרְכֹּשׁ: וַתִּפְתַּח הָאֲרִץ אֶת־פִּיהָ וַתִּבְלַע אֹתָם וְאֶת־בְּתֵיהֶם וְאֶת כָּל־הָאָדָם אֲשֶׁר לָקְרַח וְאֶת כָּל־הֶרְכֹּשׁ: וַתִּפְתַּח אֲרַעָא יִת פּוּמָה וּבִלְעַת יְתָהוֹן וְיִת אֲנֹש בְּתֵיהוֹן וְיִת כָּל אֲנָשָׁא דִּי לָקְרַח וְיִת כָּל קִנְיָנָא: לד וַיִּרְדּוּ הֵם וְכָל־אֲשֶׁר לָהֶם חַיִּים שְׂאֵלָה וַתִּכָּסַם עֲלֵיהֶם הָאֲרִץ וַיֹּאבְדוּ מִתּוֹךְ הַקֹּהֶל: וַיִּרְדּוּ הֵם וְכָל־אֲשֶׁר לָהֶם חַיִּים שְׂאֵלָה וַתִּכָּסַם עֲלֵיהֶם הָאֲרִץ וַיֹּאבְדוּ מִתּוֹךְ הַקֹּהֶל: וַיִּנְחֲתוּ אֲנָן וְכָל דִּי לְהוֹן כִּד חִיִּין לְשָׂאוֹל וַחֲפַת עֲלֵיהוֹן אֲרַעָא וַאֲבָדוּ מִגֹּו קֹהֶלָא: לה וְכָל־יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר סְבִיבְתֵיהֶם נָסוּ לְקֹלָם כִּי אָמְרוּ פֶּן־תִּבְלַעֵנוּ הָאֲרִץ: וְכָל־יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר סְבִיבְתֵיהֶם נָסוּ לְקֹלָם כִּי אָמְרוּ פֶּן־תִּבְלַעֵנוּ הָאֲרִץ: וְכָל יִשְׂרָאֵל דִּי בְּסַחְרֵיגֵיהוֹן עֲרָקוּ לְקֹלְהוֹן אֲרִי אָמְרוּ דְּלִמָּא תִּבְלַעֲנָא אֲרַעָא: לו וְאִשׁ יֵצְאָה מֵאֵת יְהוָה וְהֵאֵבַל אֶת הַחֲמִשִּׁים וּמֵאֵתִים אִישׁ מִקְרִיבֵי הַקֹּמֶרֶת: וְאִשׁ יֵצְאָה מֵאֵת יְהוָה וְהֵאֵבַל אֶת הַחֲמִשִּׁים וּמֵאֵתִים אִישׁ מִקְרִיבֵי הַקֹּמֶרֶת: וְאַשְׁתָּא נִפְקַת מִן קָדָם יִי וַאֲכַלְתָּ יִת מֵאֲמֵן וַחֲמִשִּׁין גִּבְרָא מְקַרְבֵי קִטְרֵת בּוֹסְמִיָּא: ס ז וַיִּדְבֹּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: וּמִלִּיל יִי עִם מֹשֶׁה לְמִימַר: נאֲמֹר אֶל־

אֶלְעָזָר בֶּן־אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן וְיִרְם אֶת־הַמִּחְתָּת מִבֵּין
הַשְּׂרָפָה וְאֶת־הָאֵשׁ וְזֶה־הָלָאָה כִּי קִדְּשׁוּ: אָמַר
אֶל־אֶלְעָזָר בֶּן־אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן וְיִרְם אֶת־הַמִּחְתָּת
מִבֵּין הַשְּׂרָפָה וְאֶת־הָאֵשׁ וְזֶה־הָלָאָה כִּי קִדְּשׁוּ:
אָמַר לְאֶלְעָזָר בֶּר אֶהֱרֹן כִּהְנָא וְיַפְרֹשׁ יֵת מַחְתִּיתָא
מִבֵּין יְקִידֵיא וְיֵת אֲשַׁמָּא יִרְחִיק לְהֵלֵא אַרִי
אֲתַקְדְּשׁוּ: גֵּאֵת מַחְתֹּת הַחֲטָאִים הָאֵלֶּה
בְּנִפְשָׁתָם וְעָשׂוּ אֹתָם רִקְעֵי פָחִים צָפוּי לְמוֹצֵחַ
כִּי־הַקְּרִיבִם לִפְנֵי־יְהוָה וְיִקְדְּשׁוּ וְיִהְיוּ לְאוֹת
לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל: אֵת מַחְתֹּת הַחֲטָאִים הָאֵלֶּה
בְּנִפְשָׁתָם וְעָשׂוּ אֹתָם רִקְעֵי פָחִים צָפוּי לְמוֹצֵחַ
כִּי־הַקְּרִיבִם לִפְנֵי־יְהוָה וְיִקְדְּשׁוּ וְיִהְיוּ לְאוֹת לְבְנֵי
יִשְׂרָאֵל: יֵת מַחְתִּית חִיבֵיא הָאֵלִין דְּאֲתַחֲיָבו
בְּנִפְשָׁתִיהוֹן וְיַעֲבֹדוּן יִתְהוֹן טַסִּין רִדִּידִין חוֹפָאָה
לְמַדְבְּחָא אַרִי קִרְבָּנוֹן קָדָם יְיָ וְאֲתַקְדְּשׁוּ וְיִהְיוּ
לְאֵת לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל: וְיִקָּח אֶלְעָזָר הַכֹּהֵן אֵת
מַחְתֹּת הַנִּחֲשָׁת אֲשֶׁר הַקְּרִיבו הַשְּׂרָפִים
וְיִרְקְעוּם צָפוּי לְמוֹצֵחַ: וְיִקָּח אֶלְעָזָר הַכֹּהֵן אֵת
מַחְתֹּת הַנִּחֲשָׁת אֲשֶׁר הַקְּרִיבו הַשְּׂרָפִים וְיִרְקְעוּם
צָפוּי לְמוֹצֵחַ: וְנָסִיב אֶלְעָזָר כִּהְנָא יֵת מַחְתִּיתָא
דְּנִחְשָׂא דְקָרִיבו יִקְיִידֵיא וְרִדִּידִינוֹן חוֹפָאָה
לְמַדְבְּחָא: הַזְכָּרוֹן לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְמַעַן אֲשֶׁר
לֹא־יִקְרַב אִישׁ זֶר אֲשֶׁר לֹא מִזֶּרַע אֶהֱרֹן הוּא
לְהַקְטִיר קִטְרֹת לִפְנֵי יְהוָה וְלֹא־יִהְיֶה כְּקִרְחַ
וְכַעֲדָתוֹ כְּאֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה בְּיַד־מֹשֶׁה לֹא: וְזָכָרוֹן
לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְמַעַן אֲשֶׁר לֹא־יִקְרַב אִישׁ זֶר אֲשֶׁר
לֹא מִזֶּרַע אֶהֱרֹן הוּא לְהַקְטִיר קִטְרֹת לִפְנֵי יְהוָה
וְלֹא־יִהְיֶה כְּקִרְחַ וְכַעֲדָתוֹ כְּאֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה בְּיַד־
מֹשֶׁה לֹא: דְּכִרְנָא לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל בְּדִיל דִּי לֹא יִקְרַב
גִּבֹּר חִלוּנִי דִּי לֹא מִזֶּרַע דְּאֶהֱרֹן הוּא לְאַסְקָא
קִטְרֹת בּוֹסְמִין קָדָם יְיָ וְלֹא יִהִי כְּקִרְחַ וְכַנְשָׁתָהּ
כְּמֹא דִּי מְלִיל יְיָ בִּידָא דְּמֹשֶׁה לֵּה: פ וְיִלְנוּ
כִּלְעֵדֶת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מִמִּחְתָּת עַל־מֹשֶׁה וְעַל־
אֶהֱרֹן לֵאמֹר אַתֶּם הַמָּתֵם אֶת־עַם יְהוָה: וְיִלְנוּ

כִּלְעֵדֶת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מִמִּחְתָּת עַל־מֹשֶׁה וְעַל־אֶהֱרֹן
לֵאמֹר אַתֶּם הַמָּתֵם אֶת־עַם יְהוָה: וְאֲתַרְעֻמוּ כָּל
כְּנִשְׁתָּא דְבְנֵי יִשְׂרָאֵל מִיּוֹמָא דְּבִתְרוּהִי עַל מֹשֶׁה
וְעַל אֶהֱרֹן לְמִימַר אַתּוֹן גְּרַמְתּוּן דְּמִית עֲמָא דִּי:
וְיִהְיֶה בְּהַקְהֵל הָעֵדָה עַל־מֹשֶׁה וְעַל־אֶהֱרֹן וְיִפְנוּ
אֶל־אֶהֱל מוֹעֵד וְהִנֵּה כִסְּהוּ הָעֵנָן וְיִרָא כְּבוֹד
יְהוָה: וְיִהְיֶה בְּהַקְהֵל הָעֵדָה עַל־מֹשֶׁה וְעַל־אֶהֱרֹן
וְיִפְנוּ אֶל־אֶהֱל מוֹעֵד וְהִנֵּה כִסְּהוּ הָעֵנָן וְיִרָא כְּבוֹד
יְהוָה: וְהוּא בְּאֲתַפְּשׁוֹת כְּנִשְׁתָּא עַל מֹשֶׁה וְעַל
אֶהֱרֹן וְאֲתַפְּשִׁיאוּ לְמִשְׁפַּן זְמָנָא וְהָא חֲפָהי עֲנָנָא
וְאֲתַגְלִי יִקְרָא דִּי: ה וְיָבֹא מֹשֶׁה וְאֶהֱרֹן אֶל־פְּנֵי
אֶהֱל מוֹעֵד: וְיָבֹא מֹשֶ�ה וְאֶהֱרֹן אֶל־פְּנֵי אֶהֱל
מוֹעֵד: וְעַל מֹשֶ�ה וְאֶהֱרֹן לְקָדָם מִשְׁפַּן זְמָנָא: ס
וְיִדְבֶּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: וְיִדְבֶּר יְהוָה
אֶל־מֹשֶ�ה לֵאמֹר: וּמְלִיל יְיָ עִם מֹשֶׁה לְמִימַר:
יִרְמוּ מִתּוֹךְ הָעֵדָה הַזֹּאת וְאִכְלָה אֹתָם כְּרָנַע
וְיִפְלוּ עַל־פְּנֵיהֶם: הִרְמוּ מִתּוֹךְ הָעֵדָה הַזֹּאת
וְאִכְלָה אֹתָם כְּרָנַע וְיִפְלוּ עַל־פְּנֵיהֶם: אֲתַפְּרִישׁוּ
מִגֹּו כְּנִשְׁתָּא הָדָא וְאֲשַׁצִּי יִתְהוֹן כְּשַׁעָה וְנִפְלוּ עַל
אִפְּהֵיוֹן: י וְיֹאמַר מֹשֶׁה אֶל־אֶהֱרֹן קַח אֶת־
הַמִּחְתָּה וְתִתְּעִלֶיהָ אֵשׁ מֵעַל הַמִּזְבֵּחַ וְשִׁים
קִטְרֹת וְהוֹלִיד מִהֲרָה אֶל־הָעֵדָה וְכַפֵּר עֲלֵיהֶם
כִּי־יֵצֵא הַקֶּצֶף מִלִּפְנֵי יְהוָה הַחֵל הַנֶּגֶף: וְיֹאמַר
מֹשֶׁה אֶל־אֶהֱרֹן קַח אֶת־הַמִּחְתָּה וְתִתְּעִלֶיהָ אֵשׁ
מֵעַל הַמִּזְבֵּחַ וְשִׁים קִטְרֹת וְהוֹלִיד מִהֲרָה אֶל־הָעֵדָה
וְכַפֵּר עֲלֵיהֶם כִּי־יֵצֵא הַקֶּצֶף מִלִּפְנֵי יְהוָה הַחֵל הַחֵל
הַנֶּגֶף: וְאָמַר מֹשֶ�ה לְאֶהֱרֹן סֵב יֵת מַחְתִּיתָא וְהִב
עֲלֵה אֲשַׁמָּא מֵעֲלֵי מִדְבְּחָא וְשׂו קִטְרֹת בּוֹסְמִיא
וְאוֹכִיל בְּפִרְיעַ לְכַנְשָׁתָא וְכַפֵּר עֲלֵיהוֹן אַרִי נִפְק
רְגָזָא מִן קָדָם יְיָ שְׂרִי מוֹתָנָא: י וְיִקָּח אֶהֱרֹן
כְּאֲשֶׁר יִדְבֶּר מֹשֶׁה וְיִרְץ אֶל־תּוֹךְ הַקְהֵל וְהִנֵּה
הַחֵל הַנֶּגֶף בָּעָם וַיִּתֵּן אֶת־הַקִּטְרֹת וְיִכַּפֵּר עַל־
הָעָם: וְיִקָּח אֶהֱרֹן כְּאֲשֶׁר יִדְבֶּר מֹשֶ�ה וְיִרְץ
אֶל־תּוֹךְ הַקְהֵל וְהִנֵּה הַחֵל הַנֶּגֶף בָּעָם וַיִּתֵּן אֶת־

הַעֲדוֹת אֲשֶׁר אוֹעֵד לָכֶם שָׁמָּה: וְתִצְנַעְנֹן בְּמִשְׁכַּן
 זִמְנָא קָדָם סֶהְדוּתָא דִּי אֲזַמֵּן מִימְרֵי לְכוֹן תַּמָּן:
 כִּוְהִי הָאִישׁ אֲשֶׁר אֲבַחֲרִיבּוּ מִפְּהוּ יִפְרַח
 וְהִשְׁכַּתִּי מַעְלֵי אֶת־תְּלֻנוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר
 הֵם מְלִינִם עֲלֵיכֶם: וְהִי הָאִישׁ אֲשֶׁר אֲבַחֲרִיבּוּ
 מִפְּהוּ יִפְרַח וְהִשְׁכַּתִּי מַעְלֵי אֶת־תְּלֻנוֹת בְּנֵי
 יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר הֵם מְלִינִם עֲלֵיכֶם: וְהִי גִבְרָא
 דְּאֶתְרַעֲזִי בֵּה חֲטֻרָּה יִנְעִי וְאֵנִיחַ מִן קֳדָמִי יֵת
 תּוֹרַעַמַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל דִּי אֲנֹן מִתְרַעֲמִין עֲלִיכֹן:
 כֹּא וְיִדְבֵּר מֹשֶׁה אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְיִתְּנוּ אֵלָיו |
 כָּל־נִשְׂאִיָּאֵיהֶם מִטָּה לְנִשְׂאִי אֶחָד מִטָּה לְנִשְׂאִי
 אֶחָד לְבֵית אֲבֹתָם שְׁנִים עָשָׂר מִטּוֹת וּמִטָּה
 אֶהְרֹן בְּתוֹךְ מִטּוֹתָם: וְיִדְבֵּר מֹשֶׁה אֶל־בְּנֵי
 יִשְׂרָאֵל וְיִתְּנוּ אֵלָיו | כָּל־נִשְׂאִיָּאֵיהֶם מִטָּה לְנִשְׂאִי
 אֶחָד מִטָּה לְנִשְ�אִי אֶחָד לְבֵית אֲבֹתָם שְׁנִים עָשָׂר
 מִטּוֹת וּמִטָּה אֶהְרֹן בְּתוֹךְ מִטּוֹתָם: וּמִלִּיל מֹשֶׁה
 עִם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּהְיוּ לֵה כָּל רִבְרֻכְיָהוֹן חֲטָרָא
 לְרִבְא חַד חֲטָרָא לְרִבְא חַד לְבֵית אֲבֹהֵיהוֹן תְּרִי
 עָשָׂר חֲטָרִין וְחֲטָרָא דְּאֶהְרֹן בְּגוֹ חֲטָרִיהוֹן:
 כֹּא וַיִּנָּח מֹשֶׁה אֶת־הַמִּטּוֹת לִפְנֵי יְהוָה בְּאֹהֶל
 הָעֵדוּת: וַיִּנָּח מֹשֶׁה אֶת־הַמִּטּוֹת לִפְנֵי יְהוָה בְּאֹהֶל
 הָעֵדוּת: וְאֶצְנַע מֹשֶׁה יֵת חֲטָרִיא קָדָם יֵי בְּמִשְׁכְּנָא
 דְּסֶהְדוּתָא: כֹּא וַיְהִי מִמַּחֲרֹת וַיָּבֹא מֹשֶׁה אֶל־אֹהֶל
 הָעֵדוּת וְהִנֵּה פָּרַח מִטָּה־אֶהְרֹן לְבֵית לֹוי וַיֵּצֵא
 פָּרַח וַיֵּצֵץ צִיץ וַיִּגְמַל שְׁקָדִים: וַיְהִי מִמַּחֲרֹת
 וַיָּבֹא מֹשֶׁה אֶל־אֹהֶל הָעֵדוּת וְהִנֵּה פָּרַח מִטָּה־
 אֶהְרֹן לְבֵית לֹוי וַיֵּצֵא פָּרַח וַיֵּצֵץ צִיץ וַיִּגְמַל
 שְׁקָדִים: וְהוּא בְּיוֹמָא דְּבִתְרוּהִי וְעַל מֹשֶׁה
 לְמִשְׁכְּנָא דְּסֶהְדוּתָא וְהָא נָעַא חֲטָרָא דְּאֶהְרֹן
 לְבֵית לֹוי וְאַפְקַ לְכַלְכִּין וְאַנְצַ גִּץ וְכַפַּת שְׁגָדִין:
 כֹּא וַיֵּצֵא מֹשֶׁה אֶת־כָּל־הַמִּטּוֹת מִלִּפְנֵי יְהוָה
 אֶל־כָּל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּרְאוּ וַיִּקְחוּ אִישׁ מִפְּהוּ:
 וַיֵּצֵא מֹשֶׁה אֶת־כָּל־הַמִּטּוֹת מִלִּפְנֵי יְהוָה אֶל־כָּל־
 בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּרְאוּ וַיִּקְחוּ אִישׁ מִפְּהוּ: וְאַפְקַ מֹשֶׁה

הַקְּטָרֹת וַיִּכְפֹּר עַל־הֵעָם: וַיָּסִיב אֶהְרֹן כְּמָא דִּי
 מְלִיל מֹשֶׁה וַיְהִי לְגוֹ קֹהֵלָא וְהָא שְׂרִי מוֹתְנָא
 בְּעָמָא וַיִּהְיֶה יֵת קְטָרֹת בּוֹסְמִיא וְכַפֵּר עַל עָמָא:
 יֵי וַיַּעֲמֹד בֵּין־הַמִּטּוֹת וּבֵין הַחַיִּים וַתַּעֲצֹר
 הַמִּגְפָּה: וַיַּעֲמֹד בֵּין־הַמִּטּוֹת וּבֵין הַחַיִּים וַתַּעֲצֹר
 הַמִּגְפָּה: וְקָם בֵּין מִתְּנָא וּבֵין חַיִּיא וְאֶתְכַּלִּי
 מוֹתְנָא: יֵי וַיְהִי הַמִּטּוֹת בְּמִגְפָּה אֲרַבְעָה עָשָׂר
 אֶלְף וּשְׁבַע מֵאוֹת מִלְּכָד הַמִּטּוֹת עַל־דְּבִרֵּי־
 קִרְחָ: וַיְהִי הַמִּטּוֹת בְּמִגְפָּה אֲרַבְעָה עָשָׂר אֶלְף
 וּשְׁבַע מֵאוֹת מִלְּכָד הַמִּטּוֹת עַל־דְּבִרֵּי־קִרְחָ: וְהוּ
 דְּמִיתוּ בְּמוֹתְנָא אֲרַבְעַת עָשָׂר אֶלְפִין וּשְׁבַע מֵאָה
 בֶּר מְדִמִּיתוּ עַל פְּלִגְתָּא דְּקִרְחָ: כֹּא וַיָּשָׁב אֶהְרֹן
 אֶל־מֹשֶׁה אֶל־פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד וְהַמִּגְפָּה
 נִעְצְרָה: וַיָּשָׁב אֶהְרֹן אֶל־מֹשֶׁה אֶל־פֶּתַח אֹהֶל
 מוֹעֵד וְהַמִּגְפָּה נִעְצְרָה: וְתָב אֶהְרֹן לְמֹשֶׁה לְתַרַע
 מִשְׁכַּן זִמְנָא וּמוֹתְנָא אֶתְכַּלִּי: פ

חֲמִישִׁי כֹּא וְיִדְבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר: וְיִדְבֵּר
 יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר: וּמִלִּיל יֵי עִם מֹשֶׁה
 לְמִימְרֵי: יֵי דְבִר | אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְקַח מֵאֹתָם
 מִטָּה מִטָּה לְבֵית אָב מֵאֹת כָּל־נִשְׂאִיָּאֵיהֶם לְבֵית
 אֲבֹתָם שְׁנִים עָשָׂר מִטּוֹת אִישׁ אֶת־שְׁמוֹ תִּכְתֹּב
 עַל־מִטָּהוּ: דְּבִר | אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְקַח מֵאֹתָם
 מִטָּה מִטָּה לְבֵית אָב מֵאֹת כָּל־נִשְׂאִיָּאֵיהֶם לְבֵית
 אֲבֹתָם שְׁנִים עָשָׂר מִטּוֹת אִישׁ אֶת־שְׁמוֹ תִּכְתֹּב
 עַל־מִטָּהוּ: מִלִּל עִם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְסָב מִנְהוֹן
 חֲטָרָא חֲטָרָא לְבֵית אָבָא מִן כָּל רִבְרֻכְיָהוֹן לְבֵית
 אֲבֹהֵיהוֹן תְּרִי עָשָׂר חֲטָרִין גִּבְרֵי יֵת שְׁמָה תִּכְתֹּב
 עַל חֲטָרָה: יֵי וְאֵת שֵׁם אֶהְרֹן תִּכְתֹּב עַל־מִטָּה
 לֹוי כִּי מִטָּה אֶחָד לְרֹאשׁ בֵּית אֲבֹתָם: וְאֵת
 שֵׁם אֶהְרֹן תִּכְתֹּב עַל־מִטָּה לֹוי כִּי מִטָּה אֶחָד
 לְרֹאשׁ בֵּית אֲבֹתָם: וְיֵת שְׁמָא דְּאֶהְרֹן תִּכְתֹּב עַל
 חֲטָרָא דְּלוי אַרְי חֲטָרָא חַד לְרִישׁ בֵּית אֲבֹהֵיהוֹן:
 יֵי וְהִנְחֹתָם בְּאֹהֶל מוֹעֵד לִפְנֵי הָעֵדוּת אֲשֶׁר
 אוֹעֵד לָכֶם שָׁמָּה: וְהִנְחֹתָם בְּאֹהֶל מוֹעֵד לִפְנֵי

ית כל חטריא מן קדם יי לות כל בני ישראל
 ואשתמדעו ויסיבו גבר חטרה: פ
 שיש כה ויאמר יהוה אל־משה השב את־מטה
 אהרן לפני העדות למשמרת לאות לבני־מרי
 ותכל תלונתם מעלי ולא ימותו: ויאמר יהוה
 אל־משה השב את־מטה אהרן לפני העדות
 למשמרת לאות לבני־מרי ותכל תלונתם מעלי
 ולא ימותו: ואמר יי למשה אתב ית חטרא דאהרן
 לקדם סהדותא למטרא לאת לעמא סרבנא
 ויסופן תרעמתהון מן קדמי ולא ימותון: כו ויעש
 משה כאשר צוה יהוה אתו בן עשה: ויעש
 משה כאשר צוה יהוה אתו בן עשה: ועבד משה
 כמא די פקיד יי יתה בן עבד: פ כו ויאמרו בני
 ישראל אל־משה לאמר הן גועגנו אבדנו כלנו
 אבדנו: ויאמרו בני ישראל אל־משה לאמר הן
 גועגנו אבדנו כלנו אבדנו: ואמרו בני ישראל
 למשה למימר הא מננא קטלת חרבא הא מננא
 בלעת ארעא והא מננא דמיתו כמותנא: כה כל
 הקרב | הקרב אל־משפן יהוה ימות האם
 תמנו לגוע: כל הקרב | הקרב אל־משפן יהוה
 ימות האם תמנו לגוע: כל דקרב מקרב למשפנא
 דיי מאית הא אנחנא סיפין לממת: ס א ויאמר
 יהוה אל־אהרן אתה ובניך ובית־אביר אתך
 תשאו את־עון המקדש ואתה ובניך אתך
 תשאו את־עון כהנתכם: ויאמר יהוה אל־אהרן
 אתה ובניך ובית־אביר אתך תשאו את־עון
 המקדש ואתה ובניך אתך תשאו את־עון
 כהנתכם: ואמר יי לאהרן את ובניך ובית אביר
 עמך תסלחון על חובי מקדשא ואת ובניך עמך
 תסלחון על חובי כהונתכון: כג וגם את־אחיר
 מטה לוי שבט אביר אתך הקרב אתך וילוו עליך
 וישרתוך ואתה ובניך אתך לפני אהל העדת:
 וגם את־אחיר מטה לוי שבט אביר אתך הקרב אתך
 וילוו עליך וישרתוך ואתה ובניך אתך לפני אהל

העדת: ואף ית אחיר שבטא דלוי שבטא דאביר
 קרב לותך ויתוספון עלך וישמשוך ואת ובניך
 עמך קדם משפנא דסהדותא: ג וישמרו
 משמרתך ומשמרת כל־האהל אך אל־כלי
 הקדש ואל־המזבח לא יקרבו ולא ימותו גם־
 הם גם־אתם: ושמרו משמרתך ומשמרת כל־
 האהל אך אל־כלי הקדש ואל־המזבח לא יקרבו
 ולא ימותו גם־הם גם־אתם: וישרון מטרתך
 ומטרת כל משפנא ברם למני קודשא ולמדבחה
 לא יקרבון ולא ימותון אף אנון אף אתון:
 ו וילוו עליך וישמרו את־משמרת אהל מועד
 לכל עבדת האהל וזר לא־יקרב אליכם: וילוו
 עליך וישמרו את־משמרת אהל מועד לכל עבדת
 האהל וזר לא־יקרב אליכם: ויתוספון עלך
 וישרון ית מטרת משפן זמנא לכל פלחן משפנא
 וחלוני לא יקרב לותכון: ה וישמרתם את
 משמרת הקדש ואת משמרת המזבח ולא־
 יהיה עוד קצף על־בני ישראל: ושמרתם את
 משמרת הקדש ואת משמרת המזבח ולא־יהיה
 עוד קצף על־בני ישראל: ויתשרון ית מטרת
 קודשא וית מטרת מדבחה ולא יהי עוד רגזא
 על בני ישראל: ו ואני הנה לקחתי את־אחיהם
 הלויים מתוך בני ישראל ללכם מתנה נתנים
 ליהוה לעבד את־עבדת אהל מועד: ואני הנה
 לקחתי את־אחיהם הלויים מתוך בני ישראל ללכם
 מתנה נתנים ליהוה לעבד את־עבדת אהל מועד:
 ואנא הא קריבית ית אחיכון לואי מגו בני
 ישראל לכון מתנא יהיבין קדם יי למפלח ית
 פלחן משפן זמנא: ו ואתה ובניך אתך תשאו
 את־כהנתכם לכל־דבר המזבח ולמפית
 לפרכת ועבדתם עבדת מתנה אתן את־
 כהנתכם וזהר הקרב יומת: ואתה ובניך אתך
 תשאו את־כהנתכם לכל־דבר המזבח ולמפית
 לפרכת ועבדתם עבדת מתנה אתן את־כהנתכם

וְהָיָה הַקָּרֵב יוֹמָת: וְאַתָּה וּבְנֶיךָ עִמָּךְ תִּטְרוּן יָת
 כְּהוֹנֵתְכֹן לְכָל פֶּתָם מִדְּבָרָא וּלְמַנּוּ לְפִרוּכָא
 וְתִפְלִחוּן פְּלִחַן מִתְנָא אִיהָב יָת כְּהוֹנֵתְכֹן וְחִלּוּנִי
 דִּיקָרֵב יִתְקַטֵּל: פ' ה' וַיִּדְבֵּר יְהוָה אֶל־אַהֲרֹן וְאֵנִי
 הִנֵּה נִתְּתִי לָךְ אֶת־מִשְׁמַרְתְּ תְּרוּמָתִי לְכָל־
 קֹדֶשׁ בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל לָךְ נִתְּתִים לְמִשְׁחָה וּלְבִגְיָךְ
 לְחֻק־עוֹלָם: וַיִּדְבֵּר יְהוָה אֶל־אַהֲרֹן וְאֵנִי הִנֵּה
 נִתְּתִי לָךְ אֶת־מִשְׁמַרְתְּ תְּרוּמָתִי לְכָל־קֹדֶשׁ בְּנֵי־
 יִשְׂרָאֵל לָךְ נִתְּתִים לְמִשְׁחָה וּלְבִגְיָךְ לְחֻק־עוֹלָם:
 וּמִלִּיל יִי עִם אַהֲרֹן וְאַנָּא הָא יִהְיִית לָךְ יִת מִטְרַת
 אִפְרָשׁוּתִי לְכָל קוֹדֶשֶׁי־א דְּבִי יִשְׂרָאֵל לָךְ יִהְיִיתְנֹן
 לְרִבּוֹ וּלְבִגְיָךְ לְקִנִּים עָלֶם: ט' ז' הָיָה לָךְ מִקְדָּשׁ
 הַקֹּדֶשִׁים מוֹדֵאֵשׁ כָּל־קָרְבָּנָם לְכָל־מִנְחָתָם
 וּלְכָל־חֻטְאָתָם וּלְכָל־אֲשָׁמָם אֲשֶׁר יֵשִׁיבוּ לִי
 קֹדֶשׁ קֹדֶשִׁים לָךְ הוּא וּלְבִגְיָךְ: ז' הָיָה לָךְ
 מִקְדָּשׁ הַקֹּדֶשִׁים מוֹדֵאֵשׁ כָּל־קָרְבָּנָם לְכָל־מִנְחָתָם
 וּלְכָל־חֻטְאָתָם וּלְכָל־אֲשָׁמָם אֲשֶׁר יֵשִׁיבוּ לִי קֹדֶשׁ
 קֹדֶשִׁים לָךְ הוּא וּלְבִגְיָךְ: דִּין יְהִי לָךְ מִקְדָּשׁ
 קוֹדֶשֶׁי־א מוֹתֵר מִן אֲשֶׁתָּא כָּל קִרְבָּנֵיהוֹן לְכָל
 מִנְחָתְהוֹן וּלְכָל חֲטוֹתְהוֹן וּלְכָל אֲשָׁמְהוֹן דִּי
 יִתִּיבֹן קֹדֶם קוֹדֶשׁ קוֹדֶשִׁין דִּי לָךְ הוּא וּלְבִגְיָךְ:
 י' בְּקֹדֶשׁ הַקֹּדֶשִׁים תֹּאכְלֻנּוּ כָּל־זֶכֶר יֹאכֵל אֹתוֹ
 קֹדֶשׁ יְהִי־לָךְ: בְּקֹדֶשׁ הַקֹּדֶשִׁים תֹּאכְלֻנּוּ כָּל־זֶכֶר
 יֹאכֵל אֹתוֹ קֹדֶשׁ יְהִי־לָךְ: בְּקֹדֶשׁ קוֹדֶשִׁין תִּכְלֹנָה
 כָּל דְּכוּרָא יִיכּוֹל יִתָּה קוֹדֶשֶׁי־א יְהִי לָךְ: י"א וְהָיָה לָךְ
 תְּרוּמַת מִתְנָם לְכָל־תְּנוּפֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לָךְ
 נִתְּתִים וּלְבִגְיָךְ וּלְבִנְתֶּיךָ אֶתְךָ לְחֻק־עוֹלָם כָּל־
 מִתּוֹר בְּבִיתְךָ יֹאכֵל אֹתוֹ: וְהָיָה לָךְ תְּרוּמַת מִתְנָם
 לְכָל־תְּנוּפֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לָךְ נִתְּתִים וּלְבִגְיָךְ
 וּלְבִנְתֶּיךָ אֶתְךָ לְחֻק־עוֹלָם כָּל־מִתּוֹר בְּבִיתְךָ יֹאכֵל
 אֹתוֹ: וְדִין לָךְ אִפְרָשׁוּת מִתְּנִתְהוֹן לְכָל אֲרָמוֹת
 בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לָךְ יִהְיִיתְנֹן וּלְבִגְיָךְ וּלְבִנְתֶּיךָ עִמָּךְ
 לְקִנִּים עָלֶם כָּל דְּדָכִי בְּבִיתְךָ יִיכּוֹל יִתָּה: י"ב כָּל
 חֶלֶב יִצְהָר וְכָל־חֶלֶב תִּירוֹשׁ וְדִגְן רִאשִׁיתָם

וְהָיָה הַקָּרֵב יוֹמָת: וְאַתָּה וּבְנֶיךָ עִמָּךְ תִּטְרוּן יָת
 כְּהוֹנֵתְכֹן לְכָל פֶּתָם מִדְּבָרָא וּלְמַנּוּ לְפִרוּכָא
 וְתִפְלִחוּן פְּלִחַן מִתְנָא אִיהָב יָת כְּהוֹנֵתְכֹן וְחִלּוּנִי
 דִּיקָרֵב יִתְקַטֵּל: פ' ה' וַיִּדְבֵּר יְהוָה אֶל־אַהֲרֹן וְאֵנִי
 הִנֵּה נִתְּתִי לָךְ אֶת־מִשְׁמַרְתְּ תְּרוּמָתִי לְכָל־
 קֹדֶשׁ בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל לָךְ נִתְּתִים לְמִשְׁחָה וּלְבִגְיָךְ
 לְחֻק־עוֹלָם: וַיִּדְבֵּר יְהוָה אֶל־אַהֲרֹן וְאֵנִי הִנֵּה
 נִתְּתִי לָךְ אֶת־מִשְׁמַרְתְּ תְּרוּמָתִי לְכָל־קֹדֶשׁ בְּנֵי־
 יִשְׂרָאֵל לָךְ נִתְּתִים לְמִשְׁחָה וּלְבִגְיָךְ לְחֻק־עוֹלָם:
 וּמִלִּיל יִי עִם אַהֲרֹן וְאַנָּא הָא יִהְיִית לָךְ יִת מִטְרַת
 אִפְרָשׁוּתִי לְכָל קוֹדֶשֶׁי־א דְּבִי יִשְׂרָאֵל לָךְ יִהְיִיתְנֹן
 לְרִבּוֹ וּלְבִגְיָךְ לְקִנִּים עָלֶם: ט' ז' הָיָה לָךְ מִקְדָּשׁ
 הַקֹּדֶשִׁים מוֹדֵאֵשׁ כָּל־קָרְבָּנָם לְכָל־מִנְחָתָם
 וּלְכָל־חֻטְאָתָם וּלְכָל־אֲשָׁמָם אֲשֶׁר יֵשִׁיבוּ לִי
 קֹדֶשׁ קֹדֶשִׁים לָךְ הוּא וּלְבִגְיָךְ: ז' הָיָה לָךְ
 מִקְדָּשׁ הַקֹּדֶשִׁים מוֹדֵאֵשׁ כָּל־קָרְבָּנָם לְכָל־מִנְחָתָם
 וּלְכָל־חֻטְאָתָם וּלְכָל־אֲשָׁמָם אֲשֶׁר יֵשִׁיבוּ לִי קֹדֶשׁ
 קֹדֶשִׁים לָךְ הוּא וּלְבִגְיָךְ: דִּין יְהִי לָךְ מִקְדָּשׁ
 קוֹדֶשֶׁי־א מוֹתֵר מִן אֲשֶׁתָּא כָּל קִרְבָּנֵיהוֹן לְכָל
 מִנְחָתְהוֹן וּלְכָל חֲטוֹתְהוֹן וּלְכָל אֲשָׁמְהוֹן דִּי
 יִתִּיבֹן קֹדֶם קוֹדֶשׁ קוֹדֶשִׁין דִּי לָךְ הוּא וּלְבִגְיָךְ:
 י' בְּקֹדֶשׁ הַקֹּדֶשִׁים תֹּאכְלֻנּוּ כָּל־זֶכֶר יֹאכֵל אֹתוֹ
 קֹדֶשׁ יְהִי־לָךְ: בְּקֹדֶשׁ הַקֹּדֶשִׁים תֹּאכְלֻנּוּ כָּל־זֶכֶר
 יֹאכֵל אֹתוֹ קֹדֶשׁ יְהִי־לָךְ: בְּקֹדֶשׁ קוֹדֶשִׁין תִּכְלֹנָה
 כָּל דְּכוּרָא יִיכּוֹל יִתָּה קוֹדֶשֶׁי־א יְהִי לָךְ: י"א וְהָיָה לָךְ
 תְּרוּמַת מִתְנָם לְכָל־תְּנוּפֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לָךְ
 נִתְּתִים וּלְבִגְיָךְ וּלְבִנְתֶּיךָ אֶתְךָ לְחֻק־עוֹלָם כָּל־
 מִתּוֹר בְּבִיתְךָ יֹאכֵל אֹתוֹ: וְהָיָה לָךְ תְּרוּמַת מִתְנָם
 לְכָל־תְּנוּפֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לָךְ נִתְּתִים וּלְבִגְיָךְ
 וּלְבִנְתֶּיךָ אֶתְךָ לְחֻק־עוֹלָם כָּל־מִתּוֹר בְּבִיתְךָ יֹאכֵל
 אֹתוֹ: וְדִין לָךְ אִפְרָשׁוּת מִתְּנִתְהוֹן לְכָל אֲרָמוֹת
 בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לָךְ יִהְיִיתְנֹן וּלְבִגְיָךְ וּלְבִנְתֶּיךָ עִמָּךְ
 לְקִנִּים עָלֶם כָּל דְּדָכִי בְּבִיתְךָ יִיכּוֹל יִתָּה: י"ב כָּל
 חֶלֶב יִצְהָר וְכָל־חֶלֶב תִּירוֹשׁ וְדִגְן רִאשִׁיתָם

תזרוק על מדבחא וית תרביהון פסק קרבן
 לאתקבלא ברעוא קדם יי: יהושעם יהיה לך
 כחזה התנופה וכשוק הימין לך יהיה: ובשרם
 יהיה לך כחזה התנופה וכשוק הימין לך יהיה:
 ובשרהון יהי לך כחדיא דארמותא וכשוקא
 דימינא לך יהי: יט כל | תרומת הקדשים אשר
 ירימו בני ישראל ליהוה נתתי לך ולבניך
 ולבנותיך אתה לחקעולם ברית מלח עולם
 הוא לפני יהוה לך ולורעך אתה: כל | תרומת
 הקדשים אשר ירימו בני ישראל ליהוה נתתי לך
 ולבניך ולבנותיך אתה לחקעולם ברית מלח
 עולם הוא לפני יהוה לך ולורעך אתה: כל
 אפרשות קודשיא די יפרשון בני ישראל קדם יי
 יקבית לך ולבניך ולבנותיך עמך לקים עלם קים
 מלח עלם הוא קדם יי לך ולבניך עמך: כ ויאמר
 יהוה אליהוהוהו בארצם לא תנהל וחלק
 לא יהיה לך בתוכם אני חלקך ונחלתך בתוך
 בני ישראל: ויאמר יהוה אליהוהוה בארצם לא
 תנהל וחלק לא יהיה לך בתוכם אני חלקך
 ונחלתך בתוך בני ישראל: ואמר יי לאהרן
 בארעהון לא תחסין וחלק לא יהי לך ביניהון
 מתנן די יקבית לך אנון חלקך ואחסנתך בגו בני
 ישראל: ס

שביע כאלבני לוי הנה נתתי כל מעשר
 בישראל לנחלה חלק עבדתם אשריהם
 עבדים את עבדת אהל מועד: ולבני לוי הנה
 נתתי כל מעשר בישראל לנחלה חלק עבדתם
 אשריהם עבדים את עבדת אהל מועד: ולבני
 לוי הא יקבית כל מעשר בישראל לאחסנא
 חלק פלחנהון די אנון פלחין ית פלחן משפן
 זמנא: כז ולא יקרבו עוד בני ישראל אליהוהוה
 מועד לשאת חטא למות: ולא יקרבו עוד בני
 ישראל אליהוהוה מועד לשאת חטא למות: ולא
 יקרבו עוד בני ישראל למשפן זמנא לקבלא

חובא לממת: כז ועבד הלוי הוא את עבדת
 אהל מועד והם ישאו עונם חקת עולם
 לדורתיכם ובתוך בני ישראל לא ינחלו נחלה:
 ועבד הלוי הוא את עבדת אהל מועד והם
 ישאו עונם חקת עולם לדורתיכם ובתוך בני
 ישראל לא ינחלו נחלה: ויפלחון לואי אנון ית
 פלחן משפן זמנא ואנון יקבלון חוביהון קים
 עלם לדריכון ובגו בני ישראל לא יחסנו
 אחסנא: כח כי את מעשר בני ישראל אשר
 ירימו ליהוה תרומה נתתי ללויים לנחלה
 על-כן אמרתי להם בתוך בני ישראל לא
 ינחלו נחלה: כי את מעשר בני ישראל אשר
 ירימו ליהוה תרומה נתתי ללויים לנחלה על-כן
 אמרתי להם בתוך בני ישראל לא ינחלו נחלה:
 ארי ית מעשרא דבני ישראל די יפרשון קדם יי
 אפרשותא יקבית ללואי לאחסנא על פן אמרית
 להון בגו בני ישראל לא יחסנו אחסנא: פ
 כז וידבר יהוה אלימשה לאמר: וידבר יהוה
 אלימשה לאמר: ומליל יי עם משה למימר:
 ואלה הלויים תדבר ואמרת אליהם כיתקחו
 מאת בני ישראל את המעשר אשר נתתי
 לכם מאתם לנחלתכם והרמותם ממנו תרומת
 יהוה מעשר מן המעשר: ואלה הלויים תדבר
 ואמרת אליהם כיתקחו מאת בני ישראל את
 המעשר אשר נתתי לכם מאתם לנחלתכם
 והרמותם ממנו תרומת יהוה מעשר מן המעשר:
 וללואי תמלל ותימר להון ארי תסבון מן בני
 ישראל ית מעשרא די יקבית לכוון מנהון
 באחסנתכון ותפרשון מנה אפרשותא קדם יי
 מעשרא מן מעשרא: כז ונחשב לכם תרומתכם
 כדגן מן הגרן וכמלאה מן התקב: ונחשב לכם
 תרומתכם כדגן מן הגרן וכמלאה מן התקב:
 ותתחשב לכוון אפרשותכון כעבורא מן אדרא
 וכמלאתא מן מעשרתא: כח כן תרימו גם אתם

וְנָחֵשׁב לְלוֹיִם כְּתוּבוֹת גֵּרִין וְכְתוּבוֹת יָקֹב: וְתִמְרֵי
 לְהוֹן בְּאַפְרָשׁוּתְכֹן יֵת שׁוּפְרָה מִנֶּה וְיִתְחַשֵּׁב
 לְלוֹאֵי כְּעֵלֶלֶת אֲדָרָא וְכְעֵלֶלֶת מַעְצָרְתָּא:
 אִי וְאַכְלִיתֶם אֹתוֹ בְּכָל־מְקוֹם אַתֶּם וּבֵיתְכֶם
 כִּי־שֹׁכֵר הוּא לָכֶם חֶלֶף עֲבַדְתֶּם בְּאַהֲלֵי
 מוֹעֵד: וְאַכְלִיתֶם אֹתוֹ בְּכָל־מְקוֹם אַתֶּם וּבֵיתְכֶם
 כִּי־שֹׁכֵר הוּא לָכֶם חֶלֶף עֲבַדְתֶּם בְּאַהֲלֵי מוֹעֵד:
 וְתִיכְלוּן יֵתָה כָּכָל אֲתֵר אֲתוֹן וְנָנֵשׁ בְּתִיכֹן אָרִי
 אֲגָרָא הוּא לְכוֹן חֶלֶף פְּלַחְנֹכֹן בְּמִשְׁפַּח זִמְנָא:
 זִי וְלֹא־תִשְׁאוּ עָלָיו חֲטָא בְּהִרְמִיכֶם אֶת־חֻלְבּוֹ
 מִמֶּנּוּ וְאֶת־קִדְשֵׁי בְנֵי־יִשְׂרָאֵל לֹא תַחֲלֹלוּ וְלֹא
 תָמוּתוּ: וְלֹא־תִשְׁאוּ עָלָיו חֲטָא בְּהִרְמִיכֶם אֶת־
 חֻלְבּוֹ מִמֶּנּוּ וְאֶת־קִדְשֵׁי בְנֵי־יִשְׂרָאֵל לֹא תַחֲלֹלוּ
 וְלֹא תָמוּתוּ: וְלֹא תִקְבְּלוּן עֲלוֹהֵי חוּבָא
 בְּאַפְרָשׁוּתְכֹן יֵת שׁוּפְרָה מִנֶּה וְיֵת קוּדְשֵׁי דְבָנֵי
 יִשְׂרָאֵל לֹא תַחֲלוּן וְלֹא תָמוּתוּן: פ פ פ

צ"ח פסוקים, דניאל סיומן.

תְּרוּמַת יְהוָה מִכָּל מַעֲשְׂרֵיתֵיכֶם אֲשֶׁר תִּקְחוּ
 מֵאֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וּנְתַתֶּם מִמֶּנּוּ אֶת־תְּרוּמַת
 יְהוָה לְאַהֲרֹן הַכֹּהֵן: כֵּן תִּרְיֻמוּ גַם־אֹתָם תְּרוּמַת
 יְהוָה מִכָּל מַעֲשְׂרֵיתֵיכֶם אֲשֶׁר תִּקְחוּ מֵאֵת בְּנֵי
 יִשְׂרָאֵל וּנְתַתֶּם מִמֶּנּוּ אֶת־תְּרוּמַת יְהוָה לְאַהֲרֹן
 הַכֹּהֵן: כֵּן תִּפְרְשׁוּן אִף אֶתוֹן אֲפֻרְשׁוּתָא קָדָם יי
 מִכָּל מַעֲשְׂרֵיתִיכֹן דִּי תִסְבִּין מִן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 וְתִתְנֹן מִנֶּה יֵת אֲפֻרְשׁוּתָא קָדָם יי לְאַהֲרֹן כְּהֵנָּא:
 כ כ מִכָּל מִתְנַתִּיכֶם תִּרְיֻמוּ אֵת כָּל־תְּרוּמַת
 יְהוָה מִכָּל־חֻלְבּוֹ אֶת־מִקְדָּשׁוֹ מִמֶּנּוּ: מִכָּל
 מִתְנַתִּיכֶם תִּרְיֻמוּ אֵת כָּל־תְּרוּמַת יְהוָה מִכָּל־
 חֻלְבּוֹ אֶת־מִקְדָּשׁוֹ מִמֶּנּוּ: מִכָּל מִתְנַתְּכֹן תִּפְרְשׁוּן
 יֵת כָּל אֲפֻרְשׁוּתָא דִּי מִכָּל שׁוּפְרָה יֵת מִקְדָּשָׁה
 מִנֶּה:

מפסוד וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם בְּהִרְמִיכֶם אֶת־חֻלְבּוֹ
 מִמֶּנּוּ וְנָחֵשׁב לְלוֹיִם כְּתוּבוֹת גֵּרִין וְכְתוּבוֹת
 יָקֹב: וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם בְּהִרְמִיכֶם אֶת־חֻלְבּוֹ מִמֶּנּוּ

הפטרה לפרשת קורח בשמואל א פרק יא

יֵא - וַיֹּאמֶר שְׁמוּאֵל אֶל־הָעָם לְכוּ וְנִלְכָּה חֲגִלְגָל וְנִחַדְשׁ שָׁם הַמְּלוּכָה: י וַיֵּלְכוּ כָּל־הָעָם הַגִּלְגָל
 וַיִּמְלְכוּ שָׁם אֶת־שְׁאוּל לִפְנֵי יְהוָה בְּגִלְגָל וַיִּזְבְּחוּ־שָׁם וּזְבָחִים שְׁלָמִים לִפְנֵי יְהוָה וַיִּשְׁמַח שָׁם שְׁאוּל
 וְכָל־אֲנָשֵׁי יִשְׂרָאֵל עַד־מָאֹד: יב « וַיֹּאמֶר שְׁמוּאֵל אֶל־כָּל־יִשְׂרָאֵל חֲנָה שְׁמַעְתִּי בְּקִלְכֶם לְכָל
 אֲשֶׁר־אָמַרְתֶּם לִי וְאָמַלִיד עֲלֵיכֶם מֶלֶךְ: יג וַעֲתָה הִנֵּה־הַמֶּלֶךְ י מִתְחַלֵּף לִפְנֵיכֶם וְאֲנִי זָקְנָתִי וְשִׁבְתִּי
 וּבְנֵי הָנֶם אַתְּכֶם וְאֲנִי הִתְחַלַּכְתִּי לִפְנֵיכֶם מִנְּעָרִי עַד־הַיּוֹם הַזֶּה: יד הֲנִנִי עֲנֵי כִי נִגַּד יְהוָה וְנִגַּד
 מִשִּׁיחוֹ אֶת־שׁוּר' יז מִי לְקַחְתִּי וְחִמּוֹר מִי לְקַחְתִּי וְאֶת־מִי עֲשִׂקְתִּי אֶת־מִי רָצוֹתִי וּמִי־מִי לְקַחְתִּי
 כֹּפֶר וְאַעֲלִים עֵינֵי בּוֹ וְאֲשִׁיב לָכֶם: יח וַיֹּאמְרוּ לֹא עֲשִׂקְתָּנוּ וְלֹא רָצוֹתָנוּ וְלֹא לְקַחְתָּ מִי־אִישׁ
 מֵאוֹמֶת: יט וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם עַד יְהוָה בָּכֶם וְעַד מִשִּׁיחוֹ הַיּוֹם הַזֶּה כִּי לֹא מִצֵּאתֶם בְּיָדִי מֵאוֹמֶת
 וַיֹּאמֶר עַד: כ וַיֹּאמֶר שְׁמוּאֵל אֶל־הָעָם יְהוָה אֲשֶׁר עָשָׂה אֶת־מִשְׁחָה וְאֶת־אַהֲרֹן וְאֲשֶׁר הָעֵלָה
 אֶת־אֲבוֹתֵיכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם: כא וַעֲתָה הִתִּיצְבוּ וְאֲשַׁפְּטָה אֶתְכֶם לִפְנֵי יְהוָה אֵת כָּל־צְדָקוֹת יְהוָה
 אֲשֶׁר־עָשָׂה אֶתְכֶם וְאֶת־אֲבוֹתֵיכֶם: כב כַּאֲשֶׁר־כָּא יַעֲקֹב מִצְרַיִם וַיִּזְעֻקוּ אֲבוֹתֵיכֶם אֶל־יְהוָה וַיִּשְׁלַח
 יְהוָה אֶת־מִשְׁחָה וְאֶת־אַהֲרֹן וַיִּצְיֵאוּ אֶת־אֲבוֹתֵיכֶם מִמִּצְרַיִם וַיִּשְׁבּוּם בְּמִקְוֹם הַזֶּה: כג וַיִּשְׁכְּחוּ
 אֶת־יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם וַיִּמְכְּרוּ אֹתָם בְּיַד סִיסְרָא שַׂר־צָבָא חֲצוֹר וּבְיַד־פְּלִשְׁתִּים וּבְיַד מֶלֶךְ מוֹאָב
 וַיִּלַּחְמוּ בָּם: כד וַיִּזְעֻקוּ אֶל־יְהוָה וַיֹּאמְרוּ חֲטָאנוּ כִּי עֲזַבְנוּ אֶת־יְהוָה וְנִעַבְדָּה אֶת־הַבָּעַלִּים
 וְאֶת־הָעִשְׂתָּרוֹת וַעֲתָה הֲצִילֵנוּ מִיַּד אֹיְבֵינוּ וְנַעֲבֹדָה: כה וַיִּשְׁלַח יְהוָה אֶת־יִרְבֶּעֵל וְאֶת־בִּנְיָן

וְאֶת־יִפְתָּח וְאֶת־שְׁמוּאֵל וַיֵּצֵל אֶתְכֶם מִיַּד אֹיְבֵיכֶם מִסָּבִיב וַתֵּשְׁבוּ בְּמִח: ^א וַתֵּרְאוּ כִּי נָחֵשׁ מֶלֶךְ בְּנֵי־עַמּוֹן בָּא עֲלֵיכֶם וַתֹּאמְרוּ לֵי לֹא כִּי־מֶלֶךְ יִמְלֹךְ עָלֵינוּ וַיהוָה אֱלֹהֵיכֶם מִלְּכֶכֶם: ^ב וַעֲתָה הִנֵּה הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר בַּחֲרִיתֶם אֲשֶׁר שְׁאַלְתֶּם וְהִנֵּה נָתַן יְהוָה עֲלֵיכֶם מֶלֶךְ: ^ג אִם־תִּירָאוּ אֶת־יְהוָה וְעִבַדְתֶּם אוֹתוֹ וְשָׁמַעְתֶּם בְּקוֹלוֹ וְלֹא תִמְרוּ אֶת־פִּי יְהוָה וְחִיתֶם גַּם־אַתֶּם וְגַם־הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר מֶלֶךְ עֲלֵיכֶם אַחֵר יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: ^ד וְאִם־לֹא תִשְׁמָעוּ בְּקוֹל יְהוָה וּמְרִיתֶם אֶת־פִּי יְהוָה וְחִיתָה יַד־יְהוָה בָּכֶם וּבִאֲבוֹתֵיכֶם: ^ה גַּם־עַתָּה הִתִּיצְבוּ וּרְאוּ אֶת־הַדָּבָר הַגָּדוֹל הַזֶּה אֲשֶׁר יְהוָה עֹשֶׂה לְעֵינֵיכֶם: ^ו הֲלוֹא קָצִיר־חֲטִיטִים הַיּוֹם אֶקְרָא אֶל־יְהוָה וְיִתֵּן קִלּוֹת וּמָטָר וְדַעוּ וּרְאוּ כִּי־רַעַתְכֶם רַבָּה אֲשֶׁר עֲשִׂיתֶם בְּעֵינֵי יְהוָה לִשְׂאוֹל לָכֶם מֶלֶךְ: ^ז וַיִּקְרָא שְׁמוּאֵל אֶל־יְהוָה וַיִּתֵּן יְהוָה קִלְתָּ וּמָטָר בַּיּוֹם הַהוּא וַיֵּרָא כְּלִהָעֵם מְאֹד אֶת־יְהוָה וְאֶת־שְׁמוּאֵל: ^ח וַיֹּאמְרוּ כָל־הָעָם אֶל־שְׁמוּאֵל הֲתַפְלֵל בְּעַד־עַבְדֶּיךָ אֶל־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ וְאֶל־נַמּוֹת כִּי־סָפְנוּ עַל־כָּל־חַטֹּאתֵינוּ רָעָה לִשְׂאֹל לָנוּ מֶלֶךְ: ^ט וַיֹּאמֶר שְׁמוּאֵל אֶל־הָעָם אֶל־תִּירָאוּ אֶתֶּם עֲשִׂיתֶם אֵת כָּל־הָרָעָה הַזֹּאת אֲדָּא אֶל־תִּסְּרוּ מֵאַחֲרֵי יְהוָה וְעִבַדְתֶּם אֶת־יְהוָה בְּכָל־לִבְבְּכֶם: ^י וְלֹא תִסְּרוּ כִּי אַחֲרֵי הִתְּהוּ אֲשֶׁר לֹא־יִוָּעִילוּ וְלֹא יֵצִילוּ כִּי־תִהְיֶה הַמָּוָה: ^{יא} כִּי לֹא־יִטֹּשׁ יְהוָה אֶת־עַמּוֹ בְּעָבוּר שְׁמוֹ הַגָּדוֹל כִּי הוֹאִיל יְהוָה לַעֲשׂוֹת אִתְּכֶם לוֹ לָעַם:

<<< המשך מעמוד 15

שלא יבואו לידי מצב שה"רוח שטות" תוכל לכסות על האמת כו'.

וענין זה השאיר ל"חבל נחלתו" לדורו אחריו, בנתנו להם את הזכות להמשיך בפעולותיו בדרך אשר הורנו ונלכה באורחותיו, לאחר שסלל את הדרך והראה כיצד צריכים לפעל בכל הנ"ל, ובהצלחה מפלגה, למעלה מן הטבע - בטבע, למלא את תכלית הכוונה של בריאת כל העולמות, לעשות לו יתברך דירה בתחתונים, וכל זה בחסד וברחמים, ובהצלחה מפלגה, למטה מעשרה טפחים.

"ממצע המחבר", כמו שכתוב¹⁰ "אנכי עומד בין הו' ובניכם", הרי הוא פועל גם אצלם, שבחינת היחידה תוכל לבוא בגלוי ולפעל פעלתה;

החל ממצב של נסיון, להסביר לו שבענין זה מכרח הוא לעמד בנסיון, ואחר כך במשך הזמן לפעל אצלו החבור ד"חבל" נשמתו גם בנוגע להנימים הפרטיים.

ועל אחת כמה וכמה שפועל על אלה שהם בבחינת "עמו" כפי שהוא באופן של עלוי (כנ"ל),

10. ואתחנן ה, ה.

<<< המשך מעמוד 11

תרכ"ז

חסידים שבאו להיפרד מהרבי. הנסיעה ברכבת ארכה יממה שלמה.

תש"א

ההתוועדות הראשונה של אדמו"ר הרי"צ בה נכח הרבי לאחר בואו לארצות הברית. ההתוועדות נערכה בשבת קודש.

תשנ"ד

יום הגדול והקדוש - יום ההילולא של הרבי.

אדמו"ר הרי"צ השתחרר ממאסרו, בתנאי שיצא לגלות בקוסטרמה למשך שלוש שנים. הרבי השתחרר לקראת השעה שתיים אחר הצהריים, וניתנה לו רשות ללכת לביתו, ולהתייצב בתחנת הרכבת בשעה שמונה בערב. בנסיעתו לקוסטרמה הצטרפו אליו בתו הרבנית חיה מושקא, חתנו הרב שמריהו גוראריה והחסיד ר' אליהו חיים אלטהווי. תחנת הרכבת היתה מלאה וצפופה בהמון רב של

זמני השבוע

תאריך	עלות השחר		זמן ציצית ותפילין	זריחה	סוף זמן ק"ש	חצות היום והלילה	מנחה גדולה	שקיעת החמה	צאת הכוכבים
	120 ד' לפי הזריחה	72 ד' לפי הזריחה							
ו' כ"ז בסיוון	2.57	4.07	4.34	5.42	9.05	12.41	13.16	19.47.1	20.15
ש"ק, כ"ח בסיוון	2.57	4.07	4.34	5.42	9.06	12.41	13.16	19.47.5	20.15
א', כ"ט בסיוון	2.56	4.07	4.34	5.42	9.06	12.41	13.17	19.47.9	20.16
ב', ל' בסיוון	2.56	4.07	4.34	5.42	9.06	12.41	13.17	19.48.2	20.16
ג', א' בתמוז	2.56	4.07	4.34	5.42	9.06	12.41	13.17	19.48.6	20.16
ד', ב' בתמוז	2.56	4.07	4.34	5.42	9.06	12.42	13.17	19.48.8	20.17
ה', ג' בתמוז	2.56	4.07	4.34	5.42	9.06	12.42	13.18	19.49.1	20.17
ו' ד' בתמוז	2.56	4.07	4.35	5.42	9.06	12.42	13.18	19.49.4	20.17

הזמנים מתייחסים לאזור המרכז. באזור ההרים והעמקים יש שינויים שעשויים להגיע למספר דקות

לוח ללימוד הרמב"ם כ"ז בסיון ה'תשכ"ו – ד' בתמוז ה'תשכ"ו

יום	יום בחודש	ג' פרקים ליום	פרק א' ליום	ספר-המצוות
ו'	כ"ז בסיוון	הלכות תרומות פרק יג-טו.	הל' שבת פרק כב.	מל"ת קלז.
ש"ק	כ"ח בסיוון	הלכות מעשר.. בפרקים אלו. פרק א-ג.	פרק כג.	מ"ע קכז.
א'	כ"ט בסיוון	פרק ד-ו.	פרק כד.	מ"ע קכז.
ב'	ל' בסיוון	פרק ז-ט.	פרק כה.	מ"ע קכז.
ג'	א' בתמוז	פרק י-יב.	פרק כו.	מ"ע קכז.
ד'	ב' בתמוז	פרק יג-יד. הלכות מעשר שני ונטע רבעי.. בפרקים אלו. פרק א.	פרק כז.	מ"ע קכז. קכח. מל"ת קנב.
ה'	ג' בתמוז	פרק כד.	פרק כח.	מל"ת קנ. קנא.
ו'	ד' בתמוז	פרק ה-ז.	פרק כט.	מל"ת קמא. קמב. קמג.

זמני הדלקת הנרות

פרשת	ירושלים		תל-אביב		חיפה		באר-שבע	
	הדה"נ	צה"ש	הדה"נ	צה"ש	הדה"נ	צה"ש	הדה"נ	צה"ש
קרח	19:10	20:28	19:26	20:30	19:19	20:32	19:25	20:28
חוקת	19:13	20:30	19:29	20:33	19:21	20:34	19:28	20:30

לזכות אנשי החסד הדגולים
הרה"ח ר' **אברהם משה דייטש** והרה"ח ר' **גבריאל גופין** שיחיו
ולע"נ האחים הרה"ח ר' **זלמן יודא** ור' **יוסף יצחק**,
בני הרה"ח ר' **שלום ישעי'** ע"ה **דייטש**